

โอเมก้าอัลฟา

ในโลกที่ผู้คนล้วนกำเนิดมาพร้อมเวทมนตร์แห่งนี้ นอกเหนือจากพลังเวทที่ใช้แบ่งแยกผู้แข็งแกร่งและอ่อนแอแล้ว ยังมีอีกสามเพศที่เกิดขึ้นมาเพื่อแบ่งชนชั้นทางสังคมเช่นกัน

เพศที่หนึ่งนั้นถูกยกให้เป็นชนชั้นสูงสุดแห่งโลกใบนี้...อัลฟา พวกเขาเปรียบเสมือนราชาแห่งชนชั้น อัลฟาล้วนเกิดในตระกูลใหญ่ หรือราชวงศ์ ครอบครองทั้งชื่อเสียง อำนาจ และพลังเวทมหาศาล อีกทั้งยังมีความสามารถในการแปลงกายเป็นสัตว์นักรบได้ตามแต่ตระกูลและพลังของตนเอง

ต่อมาคือเบต้า โดยเบตานั้นเป็นชนชั้นกลางที่สามารถใช้เวทมนตร์ได้ หากแต่พลังเวทอ่อนกำลังกว่าอัลฟาค่อนข้างมาก อีกทั้งยังไม่สามารถแปลงกายเป็นสัตว์ได้

และเพศสุดท้ายซึ่งถูกกำหนดให้เป็นชนชั้นต่ำสุด...โอเมก้า

โอเมก้าเปรียบดั่งดอกไม้งามที่เหล่าอัลฟาต้องการจะเชยชม

และครอบครอง ยิ่งดงามมากเพียงใด ยังมีผู้หมายตาต้องใจมาก
เพียงนั้น โอเมก้านั้นไร้ซึ่งพลังเวท ไร้กำลัง อ่อนแอ อีกทั้งยังเป็น
ชนชั้นที่ถูกข่มเหงรังแกในสังคม นั้นเพราะไม่ว่าจะโอเมก้าหญิงหรือ
ชายก็ล้วนมีหน้าที่เพียงเพื่อให้กำเนิดบุตรเท่านั้น

มันช่างไม่ยุติธรรมเลยแม้แต่หน่อย

ใช่แล้ว...

ช่างไม่ยุติธรรมเลยจริง ๆ

ปึก!

เพลิง!

ริมฝีปากสอδυ่มแน่นเมื่อร่างกายถูกเหวี่ยงอย่างแรง จนไป
กระแทกเข้ากับโต๊ะวางแจกันซึ่งเป็นผลให้แจกันราคาแพงตกลงมา
แตก

โอเมก้าหนุ่มค่อย ๆ ขยับลุกขึ้นนั่งพิงผนัง แม้จะรู้สึกเจ็บปวด
มากเพียงใดเขาก็ไม่คิดจะส่งเสียงร้องออกมา เพราะมันเป็นสิ่งที่เขา
เตรียมใจเอาไว้ว่าจะได้รับตั้งแต่ตัดสินใจมาที่อาณาจักรแห่งนี้แล้ว
ดังนั้นเขาต้องอดทน

“ฉลาดนัก เจ้าแกนั้น!” เสียงทุ้มที่เอื่อยขื่นมานั้นเต็มไปด้วย
โทสะ

ฟีโรโมนแห่งราชันที่ถูกปล่อยออกมาจากกายสูงเป็นผลให้
โอเมก้าหนุ่มรู้สึกอึดอัด ลมหายใจเริ่มติดขัดราวกับถูกคนตรงหน้า
เอื้อมมือมาบีบคอเอาไว้ หากแต่แท้จริงแล้วดวงตาสีทองอร่ามของ
ราชาราชสีห์กลับแค่มองกดลงมาที่เขาเพียงเท่านั้น

“แฮก...”

“กล้าใช้มนตร์แปลงกายเพื่อหลอกเอาคนอัปลักษณ์มาให้ข้า...
ช่างใจกล้าเสียจริง” เสียงเข้มเอ่ยลอดไรฟัน

กลิ่นฟีโรโมนอันร้อนแรงราวกับฤดูร้อนที่เริ่มกระจายฟุ้ง
ครอบคลุมไปทั่วบริเวณห้องบรรทมกว้างยิ่งทำให้ผู้ที่ต่ำศักดิ์กว่ารู้สึก
ทรมาน...

ราวกับกำลังจะตาย

หมับ!

“อีก!”

เส้นผมสีดำสวยถูกกระชากขึ้นอย่างแรง หากแต่โอเมก้าหนุ่ม
ก็ยังคงไม่เปล่งเสียงร้องใด ๆ ออกมา ไม่มีแม้แต่ น้ำตาที่รินไหลเพื่อ
ระบายความเจ็บปวด มีเพียงริมฝีปากสวยที่เฝ้มแน่นไม่คลาย

ถึงแม้จะเตรียมใจเอาไว้แล้วว่าตัวเองจะได้รับผลอย่างไรเมื่อ
ถูกราชาเลออนผู้รู้เรื่องมนตร์แปลงกาย แต่ก็อดรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ
ขึ้นมาไม่ได้ สัมผัสอ่อนโยนที่เคยได้รับอย่างทะนุถนอมเมื่อวันก่อน
แปรเปลี่ยนเป็นความรุนแรงด้วยโทสะและความโกรธา...

เพียงเพราะว่าเขานั้นอัปลักษณ์ใช่หรือไม่ จึงได้ไม่คิดเห็นใจ
กันเลยแม้แต่หน่อย

“กล้าดียังไงถึงได้ร่วมเตียงกับข้าทั้ง ๆ ที่ตัวเจ้านั้นอัปลักษณ์
เช่นนี้!”

“...” ดวงตาสีหม่นหลบสายตาจากอีกฝ่ายที่จ้องมาอย่าง
เหยียดหยามและรังเกียจ ดวงตาทรงอำนาจคู่นั้นเหมือนต้องการ
จะฆ่าเขาไปให้พ้นสายตา

“น่ารังเกียจล้นดี!”

เจ้าของกายสูงตวาดกร้าวพร้อมเหวี่ยงร่างไปร่งกระแทกเข้า

กับผนังห้องอีกครั้งเพื่อหวังระบายอารมณ์ที่ปะทุอยู่ภายใน พีโรโมนที่รุนแรงมากขึ้นอีกเท่าตัวทำให้โอเมก้าหนุ่มไม่อาจขยับเขยื้อนร่างกายได้ ร่างโปร่งบางทรุดลงกับพื้น เสียงหอบหายใจหนักขึ้นเรื่อย ๆ ริมฝีปากสีสวยอ้าออกเพื่อกอบโกยอากาศเอาไว้หายใจ มือขาวข่มมอกเลือดตัวเองแน่นหวังจะระบายความทรมานที่ได้รับ

คราวนี้คงถูกฆ่าแล้วจริง ๆ

โอเมก้าหนุ่มคิดในใจ

ไม่เป็นไร...เขาเองก็เตรียมใจมาแล้วเหมือนกัน อย่างไรก็ตามเสียคนอุปถัมภ์เช่นเขาตายไปก็ไม่มีใครมารู้สึกเสียใจให้กันอยู่แล้ว

ไม่มีค่าให้มานึกเสียดายชีวิตหรอก

“...” ดวงตาสีหม่นปิดลงอย่างยอมรับชะตากรรม

จะได้ไปอยู่กับท่านแม่เสียที

หมับ!

ทว่าก่อนที่โอเมก้าหนุ่มจะหมดสติไปเพราะพีโรโมนของราชาราชสีห์ เส้นผมสีดำสวดยกลับถูกกระซกขึ้นมาอีกครั้ง ดวงตาสีหม่นเบิกกว้างเพราะความเจ็บที่ได้รับ ใบหน้าที่มีรอยแผลเป็นถูกรั้งแขนขึ้นในห้องศรัทธาได้กวาดตามองเพื่อตอกย้ำความเป็นจริงว่า คนที่ตนเองร่วมหลับนอนด้วยเมื่อคืนนั้นคือเจ้าของใบหน้าอุปถัมภ์ผู้นี้

ไม่ใช่ผู้ที่ตนหมายปอง...

มือใหญ่อีกข้างเอื้อมจับคางของโอเมก้าตรงหน้า พร้อมจับใบหน้าที่อุปถัมภ์หันไปมาเพื่อจะค้นหาความงดงามของมัน แต่สุดท้ายแล้วก็พบเพียงความอัปยศ

รอยแผลเป็นสีเข้มทางฝั่งขวาของใบหน้าที่ตั้งแต่แก้มขาวไป

จนถึงหน้าผากทำให้ใบหน้าที่ราชาเลออนคิดว่าหากไม่มีรอยแผล เป็นนี้ก็คงดูธรรมดาทั่วไป ไม่ได้น่าพิสมัยเลยแม้แต่น้อย และเมื่อ มองสำรวจใบหน้าอัปลักษณ์จนพอใจ ดวงตาคมดูราชสีห์ก็หลุบลง สำรวกายขาวของคนตรงหน้าเจียบ ๆ ถึงแม้ใบหน้าของมันจะ อัปลักษณ์ไม่น่ามอง แต่ถ้าพูดถึงร่างกายของอีกฝ่ายที่เขาร่วมหลับ นอนด้วยก็ถือว่าไม่เลว

ไม่อยากจะยอมรับนักหรอก แต่เจ้าอัปลักษณ์ผู้นี้สามารถทำให้ เขาสุขสมจนถึงจุดหมายได้มากกว่าโอเมก้าบ้าเรคนอื่น ๆ

“สมแล้วที่เป็นมนตร์แปลงกายของราชานบุผา ข้าจับไม่ได้ แม้แต่น้อย” เสียงเข้มเอ่ยลอดไรฟัน ดวงตาสีทองอร่ามวาวโรจน์ จับจ้องโอเมก้าตรงหน้าราวกับราชสีห์ที่กำลังออกล่าเหยื่อ

มือแกร่งบีบคางอีกฝ่ายแน่น ใบหน้าคมเข้มทรงอำนาจขยับ เข้าใกล้ใบหน้าอัปลักษณ์

“ทำได้ดี...ใช้มนตร์แปลงกายแปลงเจ้าอัปลักษณ์เช่นนี้ให้เป็น องค์ชายผู้ดงามเพื่อหลอกข้าจนทำสัญญาระหว่างอาณาจักรได้ สำเร็จเสร็จสิ้นเลยนี้”

“...”

“หิ...ทั้ง ๆ ที่มันเองก็น่าจะรู้ว่าโอเมก้าอัปลักษณ์นั้นไม่ต่าง จากสิ่งของไร้ค่า แต่เอาเถอะ...” ริมฝีปากสวยกระตุกยิ้มร้าย

หมับ!

จากเส้นผมนิ่มเปลี่ยนเป็นข้อมือขาว โอเมก้าหนุ่มถูกองค์ ราชาดึงขึ้นอย่างแรงเพื่อให้เดินตาม ก่อนจะถูกเหวี่ยงขึ้นไปบนเตียง กว้าง จากนั้นร่างใหญ่ก็ตามขึ้นมาคร่อมทับที่ช่วงเอวในทันที

“...!”

ดวงตาสีเทาสวຍเบิกกว้างมองเจ้าของดวงตาสีอำพันซึ่งคร่อมร่างของตนเอาไว้พร้อมจับสองแขนเขากดลงกับเตียงนุ่ม เร็นไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดราชาผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ไม่ฆ่าเขาให้ตายอย่างที่ควรจะทำ ทว่ากลับพาขึ้นมานบนเตียงแล้วใช้มือใหญ่ทั้งสองข้างบีบข้อมือเขาร่วมกดเอาไว้แน่นเช่นนี้

“ทะ...ท่านทรงคิดจะทำอะไรฝ่าบาท” เสียงนุ่มติดดินตระหนกเอื่อยถาม

แม้เมื่อคืนเขากับราชาราชสีห์จะได้ร่วมเตียงกันแล้ว หากแต่นั้นเป็นเพียงในฐานะตัวแทนขององค์ชาย และเขาก็เตรียมใจมาแล้วว่าจะต้องถูกฆ่าเมื่อมนตร์แปลงกายได้คลายลง

แต่ตอนนี้ทุกอย่างกลับไม่เป็นไปตามที่คิด

ดวงตาสีทองที่จ้องมองมาราวกับราชสีห์จับจ้องหนูตัวเล็กจ้อยทำให้เร็นรู้สึกหวาดกลัว พิโรโมนกดดันขององค์ราชาทำให้เขาไร้ทางขัดขืน

“ร่วมเตียงกับเจ้าก็พอทำให้ข้าสบายตัว ถึงจะเป็นเพียงสิ่งของไร้ค่า แต่ก็พอมีเหตุผลให้ข้ายังอยากเล่นต่อเพื่อฆ่าเวลา จะให้ฆ่าทั้งไปตอนนี้ก็ไม่เห็นประโยชน์เท่าใดนัก”

คำบอกขององค์ราชาทำให้โอเมก้าหนุ่มรู้สึกตระหนกยิ่งกว่าเดิม ทั้งๆ ที่เร็นคิดว่าตนเองจะต้องถูกฆ่าตาย กลับกลายเป็นถูกกดลงกับเตียงเช่นนี้ ซึ่งมันทำให้เขาหวาดกลัวมากเสียกว่าจะถูกองค์ราชาสังหารเสียอีก

มือหนาบีบแน่นจนเจ้าของกายชาวรู้สึกเจ็บข้อมือไปหมด เจ้าของกายชาวไร่ซึ่งเรียวแรงจะขัดขืน พิโรโมนของราชาราชสีห์ทวีความรุนแรงมากขึ้นจนเกิดความทรมานราวจะขาดใจกลับมาให้ได้

ลืมนอีกครึ่ง

“เห...จะเล่นด้วยจนกว่าจะเบื่อก็แล้วกัน” เสียงแค้นหัวเราะ และคำพูดหยามเหยียดนั้นแสดงถึงความสมเพชในตัวคนฟัง ซึ่งนั่น ทำให้คนต่ำศักดิ์รู้สึกปวดหนึบในอก

ผู้ให้ตายไปยังจะดีเสียกว่า

“เห็นแก่ความพยายามของมันที่กลัหลอกข้า ข้าเองก็ไม่ใช้ คนใจร้ายอะไร จะปล่อยไปก่อนก็แล้วกัน”

“...”

“อย่างไรเสียอาณาจักรเฟลอร์ก็ต้องตกอยู่ภายใต้การปกครอง ของข้าอยู่แล้ว เวลานั้นข้าค่อยครอบครองบุตรชายของมันไว้ก็ไม่ เสียหาย”

“...”

“เพราะดอกไม้งามก็ย่อมควรค่าแก่การรอคอย” ลิ่นเสียงทรง อำนาจ ใบหน้าดูดีราวสวรรค์สรรค์สร้างโน้มเข้ามาใกล้ชอกคอขาว เพื่อสอดดมกลิ่นหอมที่ลอยมาเตะจมูกได้ลึกพักใหญ่แล้วในทันที

“ส่วนเจ้าก็คู่ควรกับการเป็นแค่ของเล่นฆ่าเวลาอย่างไรล่ะ” เสียงทุ้มเอ่ยกระซิบข้างใบหูพลางหัวเราะเย้ยหยันออกมา

เร็นมัมปากแน่น พยายามกักริมฝีปากของตัวเองเพื่อกลิ้น ไม่ให้น้ำตารินไหล โอเมก้าหนุ่มนิ่งเงียบไม่เอ่ยตอบอะไร ก่อนจะหัน ลำคอให้องค์ราชาได้ทำตามประสงค์ของพระองค์

นี่คงเป็นสิ่งเดียวที่โอเมก้าอัปลักษณ์เช่นเขาคู่ควร

เป็นเพียงของเล่นฆ่าเวลา

ไม่มีค่าให้เห็นใจ

ย้อนกลับไปเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน...

ณ อาณาจักรเฟลอร์

...

“ราชาเลออนผู้นั้นต้องการตัวข้าหรือท่านพ่อ?” เสียงทุ้มเล็ก ร้องถามเสียงดัง ก่อนร่างบอบบางท่วงงามสง่าสมฐานะจะนั่งลงบน เก้าอี้อีกครั้งด้วยใบหน้าวิตกกังวล

ราชาเอล์มมองบุตรชายหัวแก้วหัวแหวนอย่างเห็นใจ ตัวเขาเองก็ไม่ว่าควรจะทำอย่างไรเมื่อได้รับสาส์นจากองค์ราชาแห่ง อาณาจักรใหญ่อย่างเลโอเนีย เนื้อความของสาส์นพูดถึงการทำ ข้อตกลงระหว่างอาณาจักร หากทางอาณาจักรเฟลอร์ยินยอมที่จะ ส่งบุตรชายไปให้แก่ราชาราชสีห์ ทางอาณาจักรใหญ่จะยกเลิกการ เข้ายึดครอง อีกทั้งจะช่วยเหลือฟื้นฟูอาณาจักรแห่งนี้อย่างเต็มกำลัง

เนื่องจากโอเมก้านั้นเปรียบเสมือนดอกไม้งามเคียงคู่อัลฟา... ยิ่งงดงามมากเพียงใด ผู้คนยิ่งล้วนหมายตาและหวังจะครอบครอง มากเพียงนั้น...ซึ่งมันไม่แปลกเลยที่บุตรชายของเขาจะมีองค์ราชา มากมายมาหมายปอง เพราะองค์ชาย**โรส**นั้นเรียกได้ว่าเป็นโอเมก้า ผู้งดงามที่สุดอย่างที่ไม่เคยมีมา

แต่คงถือเป็นเรื่องดีหากว่าราชาผู้นั้นไม่ใช่ราชาเลออน

“ข้าไม่อยากถูกเขาฆ่าตายนะท่านพ่อ!” เจ้าของสีหน้าตื่นตระหนกแต่กลับยังคงความงดงามไว้เอ่ยบอกอย่างวิตกกังวล

“พ่อเองก็ไม่อยากส่งเจ้าไป แต่ถ้าไม่ทำ อาณาจักรของเรา...”

“แต่ข้าจะตายนะ!” องค์ชายโรสโวยวายออกมา

ไม่ว่าอาณาจักรท่ามกลางเพียงใดก็ต้องรู้จักราชาเลออนแห่ง เลโอเนียผู้นั้น...ชื่อเสียงที่เลื่องลือไปไกลไม่ใช่เพราะใบหน้าราว

สวรรค์สวรรค์สร้างหรืออำนาจและพลังเวทมหาศาลที่มีในมือ หากแต่เป็นความเหี้ยมโหดของจอมราชันที่สามารถฆ่าได้แม้กระทั่งพ่อและพี่ชายของตนเองเพื่อขึ้นครองบัลลังก์แทน นอกเหนือจากนั้นยังเช่นฆ่าข้ารับใช้ที่เพียงทำเรื่องไม่ถูกใจได้อย่างง่ายดายโดยไม่คิดเห็นใจแม้แต่น้อย

ดังนั้นจะให้เขาไปเผชิญกับความโหดเหี้ยมของราชาเลือดเย็นผู้นั้นจริง ๆ นะหรือ? ถ้าเกิดเขาผลอทำอะไรไม่ถูกใจราชาราชาสีห์ขึ้นมาจะไม่ถูกฆ่าในทันทีเลยหรืออย่างไร

เขาไม่เอาด้วยหรอกนะ!

“ท่านพ่อ!”

“ใจเย็น ๆ เสียก่อนโรส” ราชาเอล์มเอ่ยปรามบุตรชายด้วยน้ำเสียงจริงจัง สีหน้าเคร่งเครียดของผู้เป็นพ่อทำให้องค์ชายแห่งอาณาจักรเฟลอร์ยอมเจียบลง...

...

“ท่านพ่อ” เสียงหวานเอ่ยเรียกบิดาของตนเมื่อเวลาผ่านไปได้พักใหญ่

“ว่าอย่างไรคนดีของพ่อ”

“ให้เจ้าอัปลักษณ์ไปแทนข้าสิ”

“ลูกหมายถึง...”

“ก็เจ้าลูกโอเมก้าลับของท่านพ่อนะ ทางราชาเลออนแค่บอกว่าเป็นบุตรชายไปไม่ใช่หรือ เช่นนั้นแล้วก็ไม่จำเป็นต้องเป็นข้า” องค์ชายโอเมก้าเอ่ยด้วยรอยยิ้มร้าย

เจ้าอัปลักษณ์ไร้ค่าเช่นนั้นนะ...

เหมาะสมที่สุดแล้ว

“...” ราชาเอล์มนิ่งคิดตาม

“เจ้าอัปลักษณ์เองก็เป็นลูกท่าน หากไม่ได้ระบุชื่อ จะส่งใครไปก็ได้ ขอแค่ให้เป็นบุตรชายขององค์ราชาแห่งอาณาจักรเฟลอร์ไซหรือไม่ว่าชอบ”

“แต่มันอัปลักษณ์นะลูก อีกทั้งใครต่อใครต่างก็รู้ว่าพ่อมีบุตรชายเพียงคนเดียว” เมื่อนึกถึงข้อนี้ได้ ชายชราก็ยิ่งกังวล

ผู้ใดจะไปต้องการโอเมก้าอัปลักษณ์เช่นนั้นกัน

“ท่านพ่อมีมนตร์แปลงกายไม่ใช่หรือ” คำถามนั้นเป็นผลให้ราชาเอล์มมองสบตากับดวงตาคู่สวยของบุตรชาย ก่อนชายชราก็พยักหน้ารับ

“เช่นนั้นแปลงกายมันให้เข้าก็ได้ แล้วท่านพ่อก็รีบๆ ทำข้อตกลงกับราชาเลออนให้เสร็จเสียก็สิ้นเรื่อง” องค์ชายโอเมก้าเอ่ยเสนอความคิด

“ลูกคิดว่าดีแน่หรือ”

“แม้ราชาผู้นั้นจะมีพลังเวทมหาศาล แต่มนตร์แปลงกายของท่านพ่อจะลบพลังเวททั้งหมดของท่านจนสัมผัสถึงมันไม่ได้ไม่ใช่หรือ ดังนั้นข้าคิดว่ามันใช้การได้ อีกทั้งว่ามนตร์จะคลาย ข้อตกลงก็คงเสร็จเรียบร้อยแล้ว และตราบใดที่เราได้หนังสือสัญญา มา ราชาเลออนผู้นั้นก็คงทำอะไรเราไม่ได้” คำบอกเช่นนั้นของบุตรชายเรียกรอยยิ้มของราชาเฒ่าได้อีกครา

“ฉลาดสมเป็นลูกของพ่อจริงๆ”

...

ก็อก ก็อก ก็อก...

เสียงเคาะประตูเป็นผลให้สองพ่อลูกหันไปมองพร้อมกัน หลัง

ราชาเผ่าเอ๋ยอนุญาต ประตูล้มขาวจึงถูกเปิดออกในทันที ก่อนจะปรากฏใบหน้าที่มีรอยแผลเป็นของผู้มาใหม่ ร่างโปร่งเจ้าของเส้นผมสีดำสลวยกับดวงตาสีเทาหม่นแสงเงินเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าคนทั้งสองด้วยท่าทางสุภาพนอบน้อม จากนั้นก็ทำความเคารพต่อองค์ราชาและองค์ชาย แล้วจึงเอ๋ยถามขึ้น

“ฝ่าบาททรงเรียกกระหม่อมมา ไม่ทราบว่าจะพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใดหรือขอรับ”

“พอมีสิ่งสำคัญที่จะต้องบอกเจ้า” พอได้ยินคำเรียกที่แปลกไป ดวงตาสีหม่นก็มองผู้เป็นพ่ออย่างสงสัย ก่อนจะเอ๋ยถาม

“สิ่งสำคัญหรือขอรับ”

“อาณาจักรของเรากำลังจะถูกยึดครองโดยอาณาจักรเลโอเนีย” คำบอกขององค์ราชาทำให้ชายหนุ่มที่ได้รับรู้ตื่นตระหนก

ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องรู้ถึงอิทธิพลของราชอาณาจักรใหญ่แห่งนั้น หากถูกยึดครองและตกเป็นเมืองขึ้น ท่านพ่อของเขาคงตรอมใจเพียงสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในตอนนี้ก็ทำให้องค์ราชาล้มป่วยอยู่บ่อยครั้งแล้ว

“แต่ถ้าเจ้ายอมทำตามสิ่งที่พ่อขอ ก็ไม่มีสิ่งใดต้องกังวล” ราชาเอล์มเอ๋ย

“ไม่ว่าอะไร กระหม่อมก็พร้อมทำมันขอรับ”

ร่างโปร่งคุกเข่าลงเพื่อแสดงความจริงจังหลังตอบรับคำขอจากอีกฝ่ายแม้ยังไม่รู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร ถึงแม้ตัวของเขาจะไม่เคยได้รับความรักจากผู้เป็นพ่อก็ตาม แต่เขาก็คงรักและห่วงใยพระองค์อยู่ดี เร็นซาบซึ่งในบุญคุณที่อีกฝ่ายยอมเลี้ยงดูเขามาจนเติบโตใหญ่ถึงเพียงนี้...

ดังนั้นไม่ว่าอะไรเขาก็พร้อมทำเพื่อทดแทนคุณ

“...” ดวงตาสีเทาของชายชราฉายแววพึงพอใจ ก่อนจะเหลือบมองบุตรชายที่กำลังยกยืมพอใจอยู่ไม่น้อย จากนั้นดวงตาสีหม่นจึงเหลือบกลับมามองร่างโปร่งที่คุกเข่าก้มหัวอยู่ตรงหน้า พร้อมเสียงทู่ที่เอื่อยขึ้น

“ข้าขอบใจเจ้าจริง ๆ เร็น”

ขอบใจที่สละชีวิตเพื่ออาณาจักรของเรา...เจ้าอัปลักษณ์

...

เพราะเหตุนั้น ในอีกห้าวันให้หลังเร็นจึงออกเดินทางไป ยังอาณาจักรเลโอเนียพร้อมองค์ราชาแห่งเฟลอร์เพื่อเซ็นสัญญาและทำข้อตกลงระหว่างอาณาจักร

การเดินทางใช้เวลาหนึ่งวันเต็ม เมื่อใกล้ถึงอาณาจักรใหญ่เร็นจึงถูกผู้เป็นพ่อรายมนตร์แปลงกายเพื่อปลอมตนเป็นองค์ชายโรสในทันที หลังจากถูกรายมนตร์แปลงกายก็ใช้เวลาเดินทางอีกไม่นานนักในที่สุดราชาเอลม์และเร็นก็เดินทางมาถึงพระราชวังของอาณาจักรเลโอเนีย

ก่อนพบกันยอมรับว่าเร็นหวาดกลัวองค์ราชาผู้ยิ่งใหญ่เป็นอย่างยิ่ง ทว่าความรู้สึกเมื่อแรกพบกลับไม่เป็นเช่นนั้นเลยแม้แต่น้อย

ในครั้งแรกที่ได้พบราวกับถูกอีกฝ่ายตรึงสายตาเอาไว้ ใบหน้าของราชาเลืดเย็นที่เลื่องลือนั้นราวถูกเทพสวรรค์สรรค์สร้างขึ้นมาสันgramคมชัด จมูกโด่งเป็นสันสวย คีวคเป็นรูป ริมฝีปากสีสวยไม่หนาและไม่บางจนเกินไป เส้นผมขององค์ราชาเป็นสีบลอนด์ซึ่งถูกเซตให้เปิดหน้าผากด้านขวาขับให้ร่างสูงดูหล่อร้าย แต่องค์ประกอบ

ทุกส่วนต่างพ่ายแพ้ให้แก่ดวงตาคุณแหลมสีทองอร่ามที่ทรงอำนาจดุจดั่งราชสีห์ อีกทั้งกลิ่นหอมราวฤดูร้อนของราชาหนุ่มที่ลอยมาเตะปลายจมูกเบาบางก็ทำให้เขาไม่เป็นตัวเองอย่างที่ควรจะเป็น

เร็นเหมือนถูกกลืนนั้นดังดูดให้ลุ่มหลง

ข้อตกลงของทั้งสองอาณาจักรคือเมื่อทางอาณาจักรเฟลอร์ยินยอมมอบองค์ชายโรสให้แก่ราชาแห่งเลโอเนีย การเข้าบุกเพื่อยึดครองอาณาจักรรูปผาจะถูกยกเลิกในทันที อีกทั้งทางอาณาจักรเลโอเนียจะช่วยส่งทรัพย์สินบางส่วนเพื่อช่วยเหลือฟื้นฟูอาณาจักรเฟลอร์อีกด้วย แน่หน่อนว่าการทำสัญญานั้นผ่านไปได้ดีด้วยดี ก่อนที่ราชาทั้งสองจะเซ็นหนังสือสัญญาไว้เป็นหลักฐานลายลักษณ์อักษรเก็บเอาไว้ทั้งสองฝ่าย ซึ่งเมื่อการทำสัญญาเสร็จสิ้นราชาเอล์มก็เดินทางกลับอาณาจักรรูปผาในทันที...

...

และเมื่อได้ใช้เวลาทำความรู้จักกันเพียงสองคน ราชาเลออนกลับแตกต่างไปจากสิ่งที่แสดงออกมา พระองค์ทรงสุภาพ สุขุม อีกทั้งยังอ่อนโยนเป็นอย่างมาก...กับครั้งแรกของเขา องค์ราชาที่ใครต่อใครต่างเล้าลือกันถึงความเลียดเย็นได้ทะนุถนอมตัวเขาดังยอดดงใจ...แต่ทุกอย่างมันกลับตาลปัตรไปจนหมดเมื่อในวันต่อมา มนตร์แปลงกายที่ผู้เป็นพ่อร้ายเอาไว้ให้ได้คลายลง

จากรูปร่างงดงามขององค์ชายโรส แปรเปลี่ยนเป็นความอัปลักษณ์ของเร็น...

และไม่มีผู้ใดหรอกที่จะหลงใหลในความอัปลักษณ์...

...

“อะ...อีก...”

ริมฝีปากสีสวยเข้มแน่นเมื่อความแข็งขึ้นผืนรังเข้ามาภายใน โดยไม่คิดช่วยเบิกทางให้ก่อนแม้แต่น้อย มือขวากำฝ่าปฐูที่นอนแน่น เพื่อหวังระบายความเจ็บปวดที่ได้รับ

“ขยับสะโพกเจ้าเสีย เจ้าคนอัปลักษณ์”

สะโพกขาวเริ่มขยับอย่างเก้ ๆ กัง ๆ ตามคำบอก มือใหญ่บีบ เค้นสะโพกของเจ้าอัปลักษณ์ ดวงตาดูจรัสสีห์จ้องมองคนใต้ร่าง ด้วยสายตาพึงพอใจ กลิ่นดอกบัวหอมที่เริ่มได้กลิ่นมาตั้งแต่ที่อีกคน อยู่ในร่างแท้จริงของตัวเองนั้นกระตุ้นให้อารมณ์ขององค์ราชาพุ่งสูง ภายสูงสุดดมมันไม่คลาย ภายในของคนใต้ร่างร้อนผ่าวและตอดรัด

“อ้า! อะ...” เสียงครางหวานดังระงมเมื่อสะโพกขององค์ราชา กระแทกสวนและขยับรุนแรงเสียจนร่างขาวโยกไปตามจังหวะ

กลิ่นหอมหวานโอบล้อมรอบกายคนทั้งสองให้ลุ่มหลงอยู่ใน วัจนของราคะ ความต้องการทวีคูณเมื่อกลิ่นดอกบัวหอมจากกาย โปร่งเริ่มทวีความรุนแรงขึ้น มือหนาบีบเค้นสะโพกกลมเพื่อหวัง ระบายอารมณ์ความต้องการ สะโพกสอกระแทกสวนอีกฝ่ายที่ ขยับสะโพกรับอย่างแรง จนใบหน้าที่มีรอยแผลเป็นนั้นเหงงหงาย ริมฝีปากสีสวยเปล่งเสียงครางเพื่อหวังระบายความเสียวช่านที่เข้ามา แทนความเจ็บเสียดในตอนแรก...

หมับ!

มือใหญ่ดึงรั้งให้ร่างโปร่งขยับเปลี่ยนท่ามาเป็นอยู่บนตักของ ตนเอง ก่อนจะบีบเค้นสะโพกสวยและจับให้อีกคนขยับสะโพกขึ้นลง ย่ำ ๆ คนบนร่างครางระงม ใบหน้าอัปลักษณ์เข็ดขึ้นอย่างเสียวช่าน ก่อนเส้นผมนี้จะมีจะถูกกระชากอย่างแรงรั้งให้ใบหน้าของคนบนร่าง

โน้มลงมาพร้อมใบหน้าหล่อร้ายของราชาราชสีห์ที่ขยับเข้าไปใกล้
ริมฝีปากสวดยยับเอื้อนเอ่ยที่ข้างใบหูไปพร้อมกับสะโพกสอ
ที่ขยับสวนเข้าใส่คนบนร่าง

“เอาแต่ร้องครางน่ารำคาญ ขยับสะโพกเจ้าให้มันมากกว่านี้”
“ฮ่า...ฮ่า!”

สะโพกสอขยับเร่จ้วงหวะ ร่างโปรงบางของโอเมก้า
อัปลักษณ์สะดุ้งเมื่อราชาเลือดเย็นกระแทกสวนสะโพกเข้ามาอย่าง
แรง เจ้าของกายขาวขยับโอบรัดรอบลำคอแกร่งของร่างสูง มือบาง
จิกเล็บลงบนแขนของตัวเองเพื่อหวังระบายความเสียวซ่าน ริมฝีปาก
สีสวดยร้องครางระงม

แต่ไม่นานฝ่ามือใหญ่ก็จับให้ร่างของโอเมก้าห่อหุ้มผละออก
ห่าง พร้อมกับจับให้เปลี่ยนท่ากลับมาเป็นท่าแรกเริ่มทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้น
ยังค้างคาอยู่ภายใน สะโพกกลมถูกจับให้ยกขึ้นอยู่ในตำแหน่งที่พอดี
แผ่นหลังถูกมือหนากดลงจนทำให้แผ่นอกแนบชิดไปกับเตียงนุ่ม

ก่อนจะตามมาด้วยเสียงเนื้อกระทบกันพร้อมสิ่งแข็งชิ้นที่ใน
ตอนแรกเหมือนจะหลุดออก แต่กลับถูกเจ้าของของมันกระแทก-
กระแทกเข้ามาอีกครั้งอย่างไม่ยั้งแรง

“อะ...ฮ่า! แรง...”

“...”

“แรงอีกขอรับ” ราชาหนุ่มยกยิ้มสมเพศคนได้ร่างเมื่อได้ฟังคำ
แว่ววน

กลิ่นดอกบัวหอมทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเจ้าของกลิ่น
กายถูกกระตุ้นจนไร้ซึ่งสติ เสียงครางหวานเฝ้าวนเอ่ยร้องขอ
ภายในที่ร้อนผ่าวและตอดรัดของคนได้ร่างกระตุ้นสัญชาตญาณของ

อัลฟาหนุ่มเสียจนแทบคลั่ง ทำทางที่ดูไม่เป็นตัวเองของโอเมก้า
อัปลักซ์ที่เหลียวหลังมามองสบตากับเขาด้วยแววตาเย้ายวนนั้น
ทำให้ราชาหนุ่มรับรู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายในตอนนี้อาจเกิดฮึดขึ้นมา
กะทันหัน

ทั้งๆ ที่เมื่อวานตอนร่วมเตียงกันยังไม่มีปฏิกิริยาอะไรเลย
แท้ๆ

“ลึก...เข้ามา...ลึกๆ...” เสียงหวานเอ่ยบอกเสียงพรว่ฟังดู
เย้ายวน เลออนจับหัวอีกฝ่ายกดลงกับเตียงนุ่มพร้อมโถมเอาเข้าใส่
อีกคนตามแรงอารมณ์

“อ้า...อื้อ...”

เสียงระงมอื้ออึงเพราะใบหน้าของอีกฝ่ายที่ถูกจับกดลงกับเตียง
ดวงตาสีทองอร่ามจับจ้องไปที่หลังคอกว้างของอีกคน สัญชาตญาณ
ที่กระตุ้นให้ลึนสวเลียบเลียริมฝีปากของตนอย่างหื่นกระหาย เสียง
หอบหายใจเริ่มถี่กระชั้น ใบหน้าคมคายเคลื่อนลงมาใกล้ชิดที่หลัง
คอกว้าง เวนสอโถมกระแทกเข้าใส่คนได้ร่างเพื่อหวังระบายความ
ต้องการที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เสียจนแทบคลั่ง

“แฮก...แฮก...”

หัมป์!

“อีก! อะ...อ้า! อัก! อื้อ...อ๊ะ...อา...”

ใบหน้าขาวแดงเมื่อยเมื่อผู้เหนือกว่าจับลำคอของตนเอาไว้
แล้วดึงรั้งให้เชิดขึ้นพร้อมบีบแน่นและกระแทกกระชั้นส่วนนั้นเข้ามา
เจ้าของดวงตาสีอำพันมองคนได้ร่างนิ่ง

“แฮก...แอนรับเข้าขนาดนี้คงถูกใจเจ้าละสิ” น้ำเสียงดูแคลน
เอื่อยช้านอย่างหยามเหยียด ราชาราชสีห์พยายามปิดความต้องการที่

สัญชาติญานนั้นถูกรังทั้ง ฟันคมกัดริมฝีปากเพื่อข่มอารมณ์ของ
ตนเองจนเลือดสีแดงสดซึมออกมาจากปากแผล

จะให้เขาผู้นี้ฝังคมเขี้ยวลงบนลำคอของเจ้าอัปลักษณ์นะหรือ
ฝันไปเสียเถอะ

“แฮก...ภูมิใจเสียเถอะที่ขายอมลดตัวลงมาเล่นกับคน
อัปลักษณ์เช่นเจ้า”

“อ้อ...อ๊ะ...”

“ทั้งยังช่วยทำให้เจ้าได้รู้ถึงประโยชน์ของตัวเองขึ้นมาเชียวนะ”

“อ้อ! อ๊ะ...ฮ้า...แฮก...”

“แฮก...นั่นคือการเป็นที่ระบายอารมณ์ให้แก่ข้าผู้นี้อย่างไรล่ะ”

ถ้อยคำที่เอื้อนเอ่ยของอีกคนพร้อมแรงกระแทกที่ไม่ยับยั้ง
แรงแม้แต่บ่อย จนทำให้คนถูกกระทำทั้งรู้สึกเสียวซ่าและเจ็บปวด
ทว่าก็ยินยอมที่จะรับสัมผัสรุนแรงพวกนี้เพื่อจัดการกับอาการฮิตของ
ตนเองที่เกิดขึ้นมากะทันหัน ความต้องการเหล่านั้นยังคงทวีคูณ
กลืนหอมราวฤดูร้อนของอัลฟาบนร่างปลุกให้ความต้องการของ
โอเมก้าหนุ่มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ...

และไม่มีทีท่าจะสิ้นสุดลงเสียที

“หิ...คนเช่นเจ้ามันก็มีประโยชน์ได้เพียงเท่านี้”

2

โอมะกำบ่าเธอ

เช้าวันใหม่ได้มาเยือน...

แสงสว่างจากภายนอกลอดผ่านบานหน้าต่างเข้ามากระทบใบหน้าของโอมะกำหนุ่ม ดวงตาสีหม่นค่อย ๆ ลืมขึ้นมาอย่างเชื่องช้า และเมื่อนอนมองไปทางแสงแดดที่ลอดผ่านหน้าต่างบานเล็กเข้ามา อยู่ลึกพักหนึ่ง ร่างโปร่งจึงขยับลุกขึ้นนั่ง

“อีก...”

ริมฝีปากสีสวยเข้มแน่นเมื่อทั้งความเจ็บและความปวดเมื่อยนั้นกัดกินร่างกาย ใช้เวลาอยู่ครู่หนึ่งจนลุกขึ้นนั่งได้เรียบร้อยดวงตาสีเทาจึงกวาดมองไปรอบห้องอันไม่คุ้นตา

ไม่ใช่ห้องที่เขาเคยได้ร่วมหลับนอนกับราชาราชินี

ดวงตาสีหม่นมองสำรวจไปรอบห้อง...ห้องนี้มีเตียงติดผนังหน้าต่างเล็กหนึ่งบาน โต๊ะไม้เก่า ตู้เสื้อผ้าขนาดเล็ก ข้าง ๆ ตู้เสื้อผ้ามีกระจกบานหนึ่ง และถัดจากกระจกคือห้องน้ำ เมื่อสำรวจทุกสิ่ง

เสร็จแล้วเขาจึงก้มลงมองสำรวจตัวเองบ้าง จุดแดงจนเกือบจะข้ามวงมือน้อยอยู่ทั่วร่างกาย จนทำให้เจ้าของร่างเปลอนึกย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์เมื่อคืน

“แรงอีกขอรับ...คุณแรงอีก...อ้อ!”

แม้สติจะเลือนรางแต่ก็พอจำได้ว่าตั้งแต่ที่เขาเริ่มฮิตนั้นเป็นอย่างไร มือขาวยกขึ้นมาปิดหน้าตัวเองอย่างอับอายและไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อดี การหลับนอนครั้งแรกของเขากับราชาราชสีห์นั้นเพียงสอได้และเสพสมครั้งเดียวเท่านั้น แต่เมื่อวาน ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ทั้งๆ ที่ยังไม่ถึงช่วงฮิตแต่เขากลับฮิตขึ้นมา นั่นจึงทำให้พวกเขาเสพสมกันไปนับครั้งไม่ถ้วน

“เจ้าบ้าเร็น...” อดจะบ่นตัวเองไม่ได้ มือขาวตีแขนตัวเองเพื่อเป็นการลงโทษที่จู้ๆ ก็ฮิตขึ้นมา

ฮิตหรือ...

หมับ!

ฝ่ามือขาวเอื้อมไปจับที่หลังคอของตัวเองด้วยสีหน้าตื่นตระหนก แต่พอสัมผัสไม่ได้ถึงความเจ็บหรือรอยแผลใด ลมหายใจร้อนก็ถูกพ่นออกมาอย่างเบาใจ

กังวลอะไรกันเร็น...

“ผู้ใดจะไปอยากผูกพันระกับไอเมก้าอัปลักษณ์เช่นเจ้ากัน”

ปึง! ปึง!

เสียงเคาะประตูอย่างแรงเป็นผลให้ไอเมก้าหนุ่มสะดุ้ง เร็นหันไปมองทางประตูไม้ เสียงของใครบางคนที่ไม่คุ้นหูตะโกนพูดกับเขา

“จะนอนอีกนานแค่ไหนเจ้าไอเมก้าอัปลักษณ์!” คำเรียกของอีกฝ่ายทำให้ชายหนุ่มรู้สึกสะอึกไม่น้อย

ร่างโปรงดึงผ้าห่มผืนบางมาคลุมร่างกาย ไม่รู้เหมือนกันว่า
เขามาอยู่ที่ห้องนี้ได้อย่างไร อาจเป็นองค์ราชาที่รับสั่งให้ใครสักคน
พาเขาซึ่งหมดสติไปมาที่ห้องนี้เป็นแน่

เร็นรีบเดินมายังประตูแล้วเปิดออกเพราะไม่อยากให้อีกฝ่าย
รอนาน ก่อนจะปรากฏร่างสูงขององค์รักษ์เบียดำคนหนึ่งซึ่งเขาพอ
จำได้ว่าเป็นองค์รักษ์คนสนิทของราชาราชสีห์

“เอ๋อ...”

“นี่เสื้อผ้าของเจ้า รีบเปลี่ยนเสีย แล้วไปหาฝ่าบาทที่ห้องทรง
งาน” อีกฝ่ายไม่รอฟังเขาถาม พูดบอกเสร็จสรรพแล้วยื่นชุดมาให้
เขาในทันที

เร็นก้มมองเสื้อผ้าที่อีกฝ่ายยื่นมาให้ เขารับมาถือไว้ ก่อนจะ
เงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายที่พอให้เสื้อผ้าแก่เขาเสร็จก็เดินออกไปไกล
เสียแล้ว

แล้วเขาจะรู้ได้อย่างไรว่าห้องทรงงานอยู่ที่ไหน

“เฮ้อ...ช่างเถอะ”

เร็นเลิกคิด ตัดสินใจเดินกลับเข้ามาในห้องพร้อมเสื้อผ้าใน
อ้อมแขน เขาวางเสื้อผ้าลงบนเตียง จากนั้นจึงดึงผ้าห่มผืนบางออก
จากตัว แล้วค่อยๆ เดินเข้าห้องน้ำเพื่อชำระล้างร่างกาย

ใช้เวลาไม่นานนักโอเมก้าหนุ่มก็จัดการธุระส่วนตัวของตัวเอง
เสร็จ

ดวงตาคม่นแสงมองตัวเองในกระจกสูงเท่าตัว เสื้อผ้าที่ได้รับ
มานั้นดูเหมาะสมกับโอเมก้าอัปลักซ์เช่นเขา เสื้อสีขาวขุ่นซึ่งใหญ่
กว่าตัวจึงทำให้หลวมเล็กน้อย แต่ก็ถือว่าสวมสบาย แม้เนื้อผ้าที่นำ
มาตัดเย็บจะไม่ดีนักก็ตาม ส่วนกางเกงเป็นกางเกงสีดำพอดีตัว ไม่มี

องค์ประกอบใดของเสื้อผ้าชุดนี้ที่โดดเด่น ไม่ได้ต่างไปจากเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่ตอนอยู่ที่บ้านเกิด

ยกเว้น...

มือขาวเคลือบขึ้นมาจากที่ปลายผ้าขาวบางซึ่งช่วยปกปิดรอยแผลที่แถมจนถึงหน้าผาก มันเป็นผ้าคลุมที่มาพร้อมกับชุดที่ได้รับมาจากองค์กรฯหนุ่มคนสนิทขององค์ราชา

ดวงตาสีหม่นยังคงมองตัวเองที่สะท้อนอยู่ในกระจก ก่อนจะค่อย ๆ ส่งยิ้มบางให้แก่ตัวเองในกระจกนั้น...

“ไม่มีใครอยากเห็นสิ่งอัปลักษณ์อยู่แล้ว”

ราชอาณาจักรเลโอเนียถือเป็นราชอาณาจักรใหญ่ที่

ปกครองหลายดินแดนในปัจจุบัน แม้ในอดีตจะเป็นเพียงอาณาจักรเล็ก ๆ ที่อยู่ภายใต้อำนาจของอาณาจักรใหญ่แห่งหนึ่ง หากแต่เมื่อราชาองค์ปัจจุบันขึ้นครองราชย์ ทุกอย่างกลับแปรผัน อาณาจักรที่เคยเล็กจ้อย กลีบกลายเป็นมีอำนาจอยู่เหนือผู้ใด เพราะพลังอำนาจขององค์ราชาที่นำพาความเจริญเข้ามาสู่เลโอเนีย

แต่ว่ากันว่าราชาองค์ปัจจุบันนั้นทรงสังหารพ่อและพี่ชายของตนเพื่อขึ้นครองบัลลังก์

ความจริงเป็นเช่นไรไม่อาจมีผู้ใดล่วงรู้ แม้แต่คนในพระราชวังเองก็ตาม ทว่าข่าวลือนั้นคงเป็นเรื่องจริงกระมัง ในเมื่อราชาราชสีห์ผู้นี้เช่นฆ่าคนได้โดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนและทำทุกอย่างได้เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง เพราะเหตุนั้นอาณาจักรเลโอเนียจึงเฟื่องฟูขึ้นเหนืออาณาจักรใดในเวลาไม่นานหลังจากที่ราชาองค์ก่อนถูกลอบปลงพระชนม์

ทว่าผู้ใดเล่าจะรู้ถึงความจริงในใจกษัตริย์เลือดเย็นผู้นี้...

“กระหม่อมนำเสื้อผ้าที่ฝ่าบาทรับสั่งไปให้เจ้าอัปลักษณ์
เรียบร้อยแล้วขอรับ” องค์รักษ์หนุ่มเอ่ยบอก

ดวงตาสีอำพันของราชาราชสีห์ละลายตาจากเอกสารตรง
หน้ามามององค์รักษ์คนสนิทของตน ใบหน้าคมพักหน้าแผ่วเป็น
เชิงรับรู้ ก่อนดวงตาดุจราชสีห์จะหันกลับมาสนใจเอกสารต่อ หนังสือ
ข้อตกลงระหว่างอาณาจักรเลโอเนียกับอาณาจักรเฟลอร์ดตรงหน้า
ทำให้องค์ราชารัฐสักรวากับคนโง่ที่ถูกหลอกใช้ กระดาษในมือใหญ่ถูก
ขยำเป็นก้อนด้วยความคับแค้นใจ ก่อนจะถูกเผาไหม้ด้วยเปลวไฟที่
เสกขึ้นมา

“ส่งสาส์นนี้ไปให้ทาง**อาณาจักรเทเวล**” องค์ราชาเอ่ยรับสั่ง
พร้อมขยับมือเล็กน้อย ปรากฏของจดหมายประทับตราราชสีห์
องค์รักษ์หนุ่มเดินเข้ามารับสาส์นขององค์ราชาในทันที

ก่อนใบหน้าคมคายขององค์ราชาจะกระตุกยิ้มร้ายออกมา

ในเมื่อเจ้าอัปลักษณ์มันกล้าหลอกเขาเช่นนี้ เขาเองก็ไม่ใช้คน
ใจดีที่จะมาทำดีกับคนที่เห็นเขาเป็นคนโง่ในเมื่อพวกมันกล้ารวมหัว
กันหลอกเขา หากฆ่าตายไปเลยก็ไม่สนุกนะสิ สู้เล่นกับมันนิดหน่อย
แล้วก็เพิ่มคุณค่าให้ของไร้ค่าอย่างมัน จากนั้นค่อยนำไปขายให้แก่
ผู้รับซื้อยังดีเสียกว่า...

“หิ...ของไร้ค่าก็ไม่ใช่ว่าจะขายไม่ได้ราคาเสียหน่อย”

“ว้าย!”

ปึก!

“ไม่เป็นอะไรนะขอรับ”

หญิงชราหันมองตามที่มาของเสียงแล้วพบกับชายหนุ่มที่
โบหน้าถูกปกปิดด้วยผ้าคลุมขาวบาง สายลมที่พัดอ่อนๆ ทำให้
ปลายผ้าพลิ้วเปิดออกเผยให้เห็นร่องรอยของบาดแผล นางมองรอย
แผลเป็นภายใต้ผ้าขาวบางอยู่ครู่หนึ่ง จนรู้สึกว่าตัวเองคงเสีย
มารยาทต่อชายหนุ่ม เลยผละออกแล้วขอขอบคุณพ่อหนุ่มจิตใจดีที่
เข้ามาช่วยรับตัวนางได้ทันก่อนจะล้มลงไป

“ขอบใจนะพ่อหนุ่ม”

“ไม่เป็นไรขอรับ”

“ข้าไม่เคยเห็นหน้าเลย ฟังมาใหม่หรือ” หญิงชราเอ่ยถามด้วย
รอยยิ้ม หนุ่มน้อยยิ้มรับ

“ขอรับ ข้าฟังเข้ามาเมื่อสองวันก่อน” เร็นเอ่ยตอบหญิงชรา

ในขณะที่เขากำลังหลงทางอยู่ในพระราชวังขนาดใหญ่นี้เขาก็
เดินมาโผล่ที่ด้านนอกวังได้อย่างไรก็ไม่รู้ แต่ในขณะที่กำลังจะเดิน
หาทางต่อ เขาก็ได้ยินเสียงร้องของหญิงชราผู้นี้ซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก
ก่อนจะเห็นว่านางเหมือนจะล้มจึงรีบผินตัวเองวิ่งเข้ามาช่วย
ประคองเอาไว้

รู้สึกโล่งอกไม่น้อยที่เข้ามาช่วยได้ทัน...

...

สถานที่แห่งนี้เหมือนจะเป็นสวนใหญ่ภายในพระราชวัง โดย
เป็นสวนที่มีน้ำพุตั้งอยู่ตรงกลาง มีต้นไม้ใหญ่และดอกไม้บานาพรรณ
บรรยากาศดูสงบร่มรื่นผิดจากส่วนอื่นของพระราชวังที่ดูหยาบโหด

“ทหารหรือข้ารับใช้ใหม่หรือ” คำถามของอีกฝ่ายทำให้เร็นไม่รู้
ว่าควรจะตอบอย่างไร เพราะเขาเองก็ไม่ว่าตอนนี้ตัวเองนั้นอยู่ใน
ฐานะอะไร

“เจ้าอัปลักษณ์!” เสียงที่ดังขึ้นทำให้ร่างโปร่งสะดุ้งตกใจ หญิงชราตามเสียงไปทางคนมาใหม่

องครักษ์หนุ่มเมื่อเห็นว่าเจ้าอัปลักษณ์อยู่กับผู้ใดจึงรีบเดินเข้ามาในทันที มีโอใหญ่คว่ำจับแขนเล็กของโอเมก้าหนุ่มแล้ววิ่งให้เข้ามายืนใกล้ ดวงตาคมมองอีกฝ่ายหนึ่ง จากนั้นจึงหันมามองหญิงชราที่ยืนส่งยิ้มมอมมาอยู่ องครักษ์หนุ่มค้อมหัวให้อีกฝ่ายเพื่อแสดงความเคารพและขออภัยแทนอีกคน

“ไม่ทราบว่าคุณโอเมก้าบำเรอผู้นี้สร้างปัญหาได้ให้แก่ท่านแม่มนหรือขอรับ”

“เปล่าหรือกเซเนม ข้าจะล้ม แล้วเขาเข้ามาช่วยไว้พอดี เป็นข้าต่างหากล่ะที่สร้างปัญหาให้แก่เขา” หญิงชราโบกมือปฏิเสธพร้อมอธิบาย

“เป็นเช่นนั้นเอง...” องครักษ์หนุ่มเอ่ยพลางเหลือบตามองเจ้าอัปลักษณ์ที่โอแต่ยืนก้มหน้าเงิบอยู่ข้างตนเล็กน้อย ก่อนจะหันกลับมามองผู้อาวุโสอีกครั้ง

“เช่นนั้นพวกข้าคงต้องขอตัวก่อนขอรับ” เซเนมเอ่ยบอกกับท่านแม่มนพร้อมค้อมหัวให้อีกฝ่าย เสร็จแล้วยังไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์ตรงหน้าก็ได้แต่ค้อมหัวทำความเคารพหญิงชราแล้วเดินตามแรงลากดึงขององครักษ์คนสนิทขององค์ราชาไป

แม่มนเซเนมมองคนทั้งสองที่เดินออกไป หญิงชราอดรู้สึกติดใจกับโอเมก้าหนุ่มผู้นั้นไม่ได้

นางเองก็พอได้ยินมาว่าทางอาณาจักรเฟลอร์รับข้อตกลงที่ฝ่าบาททรงเสนอไปและนำบุตรชายมาส่งยังเลโอเนีย ในวันแรกที่มานั้นราบรินไร้ปัญหา แต่พวกข้ารับใช้สาวกลับพูดกันว่าเมื่อวาน

ตั้งแต่องค์ชายโรสกับฝ่าบาทเสวยมื้อค่ำร่วมกันเสร็จและกลับเข้าห้องบรรทม พวกข้ารับใช้สาวในพระราชวังก็ได้ยินเสียงฝ่าบาทอาละวาดไวยวายอยู่พักใหญ่ บรรยายภาศหน้าห้องบรรทมดูน่าหวาดกลัวจนไม่มีใครกล้าเดินผ่าน แม้แต่เซเนมองครักษ์คนสนิทของตัวเองก็ตาม

“สงสัยที่พวกข้ารับใช้สาวคุยกันจะจริงเป็นบางส่วน”

พวกข้ารับใช้สาวลือกันว่าที่ฝ่าบาทโกรธเกรี้ยวถึงเพียงนั้น เพราะองค์ชายโรสผู้ดงามแปรเปลี่ยนเป็นคนอัปลักษณ์ พวกนางบังเอิญเห็นใบหน้าอัปลักษณ์นั้นในตอนที่ฝ่าบาทโยนร่างของใครอีกคนออกมาจากห้องบรรทมและให้องครักษ์คนสนิทพาตัวออกไป

“คิดว่าเด็กคนนั้นจะถูกฆ่าไปแล้วเสียอีก ยังมีชีวิตอยู่สินะ... อีกทั้งยังเป็นโอเมก้าบ่าเธอเสียด้วย แปลกเสียจริง” แม่นมเซเนย์พูดกับตัวเองเมื่อได้พบกับคนที่เหล่าข้ารับใช้สาวลือกัน อีกทั้งยังไม่ได้ถูกฆ่าไปอย่างที่พวกข้ารับใช้สาวเข้าใจ

ตอนที่ได้ยินพวกข้ารับใช้สาวคุยกัน แม่นนางเองก็ยังคงคิดเลยว่าชายหนุ่มผู้นั้นคงตายไปแล้ว เพราะเลี้ยงฝ่าบาทมาตั้งแต่เด็กจึงพอเข้าใจในนิสัยและความชอบของอีกฝ่ายอยู่ไม่น้อย ฝ่าบาทนั้นชื่นชอบสิ่งที่ดงามและหลงใหลในความสมบูรณ์แบบ สำหรับฝ่าบาทของนาง ยิ่งโอเมก้าางดงามมากเพียงใด พระองค์ก็ยิ่งทรงปรารถนาที่จะครอบครองมากเพียงนั้น จึงไม่แปลกที่ฝ่าบาทจะมีโอเมก้าบ่าเธอไม่น้อย และทุกคนล้วนงดงามไร้ตำหนิ แต่พอหนุ่มโอเมก้าผู้นั้นกลับตรงกันข้ามทุกอย่าง อีกทั้งยังเป็นคนที่ใช้มนตร์แปลงกายเพื่อล่อลวงฝ่าบาทอีก หากเป็นปกติคงถูกฆ่าทิ้งไปแล้ว แต่ตอนนี้กลับยังมีชีวิตอยู่อย่างน่าประหลาดใจ

มันช่างผิดวิสัยของฝ่าบาทเสียจริง...

อีกด้านหนึ่ง

เร็นและเซเนมกำลังเร่งฝีเท้าเพื่อไปยังห้องทรงงานขององค์ราชาโดยเร็วที่สุด

“เจ้าปล่อยยให้ฝ่าบาททรงรอ ข้าบอกแล้วไม่ใช่ริ้วำให้ไปที่ห้องทรงงาน” เบต้าหนุ่มเอ่ยอย่างหงุดหงิดใจ

ไม่ให้หงุดหงิดได้อย่างไร ในเมื่อเขาที่กำลังทำเรื่องส่งสาส์นไปยังอาณาจักรเทเวศต้องถูกฝ่าบาทเรียกไปต่อว่าเพราะโอเมก้าบำเรอคนใหม่ไม่เข้าไปพบเสียที และนั่นเป็นผลให้เขาต้องวิ่งวนหาทั่วพระราชวัง ทั้ง ๆ ที่ห้องทรงงานของฝ่าบาทนั้นหาง่ายกว่าที่ใดแท้ ๆ

“เป็นเด็กหรืออย่างไร ถึงหลงทางง่าย ๆ เช่นนี้” เซเนมถามต่อพร้อมหันกลับมามองเจ้าอัปลักษณ์ที่ไม่คิดต่อปากต่อคำและเอาแต่นิ่งเงียบฟังเขาบ่นเพียงอย่างเดียว ดวงตาสีรัตติกาลคู่คมหรือลางมองอีกคนอย่างหงุดหงิดใจ

เอาแต่สร้างปัญหา

เมื่อคืนก็เป็นเขาที่ต้องอุ้มพาอีกฝ่ายที่ถูกฝ่าบาทโยนทิ้งไว้หน้าห้องบรรทมกลับมาที่ห้องพัก โชคดีนะที่เบต้าไม่ได้กลืนฟีโรโมน แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น แค่สภาพของคนในอ้อมแขนก็ทำเขาต้องลอบกลืนน้ำลายอย่างลำบากใจไปหลายต่อหลายรอบแล้ว

ทั้ง ๆ ที่หน้าตาอัปลักษณ์แท้ ๆ...

...

“เข้าไปเสีย” องค์รักษ์หนุ่มเอ่ยสั่ง

ก่อนมือหนาจะผลักหลังร่างโปร่งให้ก้าวเดินเมื่อมาถึงหน้าห้องทรงงานขององค์ราชาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่อีกคนกลับไม่ยอมเดิน อีกทั้งยังหันกลับมาหาเขา แล้วค้อมหัวด้วยท่าทางนอบน้อมส่ง

มาให้

“ขอบคุณที่พาข้ามาส่งขอรับ และขออภัยที่ก่อปัญหาให้ท่าน”

“อะ...เออ” เซเนมตอบรับเสียงห้วน แม้แท้จริงจะทำตัวไม่ถูกกับเหตุการณ์ในตอนนี้ก็ตาม

เจ้าของกายขาวระบวยิ้มบางพร้อมค้อมหัวให้เขาอีกครั้ง เป็นการแสดงความขอบคุณจากใจ ก่อนจะร่างโปร่งจะหันกลับไปเคาะประตูห้องทรงงานขององค์ราชาและเดินเข้าไปเมื่อคนด้านในเอ่ยอนุญาต

ปัง!

เมื่อประตูไม้บานใหญ่ปิดลง องค์รักษ์หนุ่มจึงยกมือขึ้นเกาท้ายทอย ดวงตาและใบหน้าคมเข้มดูดุขึ้นเมื่อเขาครุ่นคิดกับตัวเอง

“...เป็นแค่เจ้าอัปลักษณ์แท้ๆ”

...

เมื่อปิดประตูลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เรีนจึงหันไปทางองค์ราชาซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานของพระองค์เพื่อจะแสดงความเคารพ แต่ดวงตาสีหม่นกลับเห็นว่ามิใคร่มีคนที่ไม่คุ้นหน้าคุ้นตาอยู่ด้วย และสิ่งที่ทั้งสองกำลังทำกันอยู่นั้นก็ทำให้โอเมก้าหนุ่มหันหน้าหนีในทันที

“ซ่า”

เสียงเข้มเอ่ยขึ้น แต่ไม่ได้หันมาสนใจเรีนที่ยืนอยู่แม้แต่หน่อย ดวงตาคมเพียงมองร่างบางที่กำลังบำเรอให้ตนอยู่ ริมฝีปากสวยขยับเป็นจังหวะอย่างที่องค์ราชาพึงพอใจ

“อ้อ...อ้อ...”

เพราะเจ้าอัปลักษณ์ที่ไม่ตรงต่อเวลาจนทำให้ราชาราชสีห์เริ่ม

อารมณ์ไม่ดี นางบำเรออันดับหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงเรียกมาเพื่อคอย
 ธุระจึงช่วยคิดหาทางผ่อนคลายความตึงเครียดเช่นนี้ให้ ถึงจะช่วยให้
 ผ่อนคลายได้บ้าง แต่กลับไม่ได้ทำให้ร่างกายของราชาราชสีห์นั้น
 รู้สึกผ่อนคลายและเต็มไปด้วยความต้องการเลยแม้แต่น้อย

“นอกจากอัมปลักษณ์แล้วยังเป็นไปอีกรึไง” เสียงเข้มเอ่ยขึ้นอีก
 ครั้งเมื่อคนมาใหม่เอาแต่เงียบ

ดวงตาสีทองอร่ามดังดวงตาของราชสีห์เหลือบไปมองอีกฝ่าย
 กลิ่นดอกบัวหอมของอีกคนทำให้องค์ราชารู้สึกผ่อนคลายอย่างน่า
 ประหลาด ก่อนกายสูงจะเผลอปล่อยพีโรโมนตอบรับกลิ่นของเจ้า
 อัมปลักษณ์ไปโดยไม่รู้ตัว นั่นทำให้โอเมก้าสาวที่กำลังบำเรอให้องค์
 ราชายู่นั้นชะงักไปด้วยความประหลาดใจ

จะไม่ให้ประหลาดใจได้อย่างไร ในเมื่อผ้าบาทไม่เคยปล่อย
 พีโรโมนเช่นนี้กับผู้ใด

ไม่เคยเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“มานี่” ราชาราชสีห์เอ่ยเรียกเจ้าของกลิ่นดอกบัวหอมเสียง
 เรียบ

ร่างโปร่งเมื่อได้รับคำสั่งก็เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ด้านหน้าโต๊ะ
 ทำงานขององค์ราชา ดวงตาสีอำพันมองใบหน้าอัมปลักษณ์ที่ถูก
 บดบังไว้ด้วยผ้าขาวบางนึ่ง

“พอ” ก่อนเสียงเข้มจะเอ่ยบอกกับโอเมก้าสาว

สิ้นคำ หญิงสาวก็หยุดการกระทำของตัวเองลงพร้อมจัดแจง
 เสื้อผ้าให้องค์ราชาในทันที เมื่อจัดแจงเสื้อผ้าขององค์ราชาเรียบร้อยแล้ว
 แล้วจึงเดินอ้อมออกมายืนข้างโอเมก้าหนุ่ม เจ้าของใบหน้างดงาม
 หันมามองคนข้างกายพร้อมดวงตาวนที่มองสำรวจเงียบ ๆ ก่อน

รอยยิ้มหวานจะปรากฏขึ้นบนใบหน้างดงามนั้น

...ทว่าหาใช่รอยยิ้มแห่งไมตรี

“นางคือแคว เป็นหัวหน้าโอเมก้าบ่าเรอ ต่อจากวันนี้เจ้าจะกลายเป็นหนึ่งในโอเมก้าบ่าเรอของข้า”

“ขอรับ”

“แควจะบอกเรื่องที่เจ้าควรรู้ทั้งหมด”

“ขอรับ”

“แคว วันนี้หน้าที่ของเจ้าหมดแล้ว ไปพักผ่อนเถอะ”

“เพคะฝ่าบาท”

เมื่อองค์ราชาทรงบอกเช่นนั้นแควจึงไม่อาจขัดได้ ถึงแม้ว่าอารมณ์ความต้องการยังคงเต็มเปี่ยมก็ตามที่ ร่างบางย่อตัวถวายความเคารพก่อนจะเดินออกไป เร็นเห็นดังนั้นจึงถวายความเคารพต่อองค์ราชาและเตรียมจะเดินตามอีกฝ่ายออกไปเช่นกัน

“**เจ้าจะไปไหน**” แต่เสียงเข้มกลับเรียกรั้งเขาเอาไว้ เป็นผลให้โอเมก้าหนุ่มหันกลับมาตอบตามความจริง

“...ตามนางไปขอรับ”

“หน้าที่ของเจ้ายังไม่จบ” ราชาราชสีห์พุดขึ้น ดวงตาสีอำพันจ้องมองมาอย่างใช้อำนาจ กลิ่นฟีโรโมนที่แผ่ออกมาจากกายสูงไม่ได้ทำให้เร็นรู้สึกอึดอัดเหมือนเมื่อคืน

แต่ทำให้เขารู้สึกคล้ายกับถูกดึงดูดให้ลุ่มหลงเหมือนในวันแรกที่พบกัน

“ข้ายังไม่เสร็จสมแม่น้อย”

เร็นเงยบมององค์ราชาอย่างไม่รู้ว่ตนควรทำอะไรต่อจากโอเมก้าสาวผู้นั้น เลื่อนมองคนที่เอาแต่ยืนเงยบไม่ยอมเดินเข้ามา

ทำหน้าที่ ลมหายใจร้อนถูกพ่นออกมาอย่างเปื้อนหน้าย ความ
หงุดหงิดสุดมอยู่ภายในอก ทว่าก็ไม่มากพอที่จะทำให้ระเบิดออกมา
นั่นเป็นเพราะว่ากลิ่นดอกบัวหอมจากกายของคนตรงหน้าที่ช่วย
ผ่อนคลายอารมณ์ขององค์ราชาได้อย่างดี

“มานี่”

“...” ร่างโปร่งบางขยับเดินเข้าไปหาราชาราชสีห์ในทันทีที่อีก
คนเอ่ยสั่ง ราชาเลออนหมุนแก้อี้หันมาหาโอเมก้าหนุ่ม มือใหญ่
เอื้อมมาถึงให้อีกคนคุกเข่าลงตรงหน้าขาของตนเอง ก่อนเสียงทรง
อำนาจจะเอ่ย

“ทำอย่างที่เคยทำให้ข้า”

เร็นครุ่นคิดตามคำสั่งนั้น ก่อนจะเอื้อมมือไปที่กระดุมกางเกง
เพื่อปลดมัน และนำสิ่งที่ยังคงคับแน่นอยู่ออกมาเมื่อนึกได้ว่าหญิง
สาวผู้นั้นทำอะไรกับองค์ราชาก่อนหน้านี้เขาจะเข้ามา

“...” ดวงตาหม่นแสงมองสิ่งที่อยู่ในมือขาวอย่างกระดากอาย
ริมฝีปากเม้มแน่นอย่างทำตัวไม่ถูก ใจอยากปล่อยออกจากมือ แต่
ถ้าทำเช่นนั้นองค์ราชาคงโกรธาเป็นแน่

ดังนั้นเขาก็เลยจับและจ้องมันอยู่อย่างนั้น

“เจ้าคิดว่าจับเอาไว้เช่นนี้แล้วข้าจะเสร็จสมหรืออย่างไร” ราชา
หนุ่มเอ่ยถามอย่างรำคาญใจ และนั่นทำให้เจ้าของกายขาวร้อนรน
เพราะไม่แน่ใจนักว่าตนควรทำอย่างไร

“ขยับมือ!”

เสียงตวาดบอกอย่างหงุดหงิดทำให้โอเมก้าหนุ่มสะดุ้งตกใจ
มือขาวที่กอบกุมความยิ่งใหญ่ขององค์ราชาเอาไว้ค่อยๆ ขยับตาม
คำบอก เร็นรู้ตัวถึงแก่นกายของอีกฝ่ายอย่างเงอะงะ ท่าทางเช่นนั้น

ยิ่งทำให้เจ้าของดวงตาสีอำพันรู้สึกหงุดหงิดไม่น้อย...

...

ทั้ง ๆ ที่ตอนฮิตร้านสวาทได้ถึงเพียงนั้นแท้ ๆ

ราชาราชสีห์คิดในใจพลางมองเจ้าอัปลักษณ์ที่ดูไม่เป็นงาน
แม้แต่หน่อย ผิดกับเมื่อคืนที่เฝ้ายวนเสียจนเขาแทบคลั่ง

“ห่วยแตก” เสียงเข้มพูดพร้อมมือใหญ่ที่เอื้อมไปจับหัวอีกฝ่าย
ให้นมเข้ามาใกล้ส่วนนั้นของตนเพราะอีกคนทำไม่ได้ตั้งใจ

“แลบลิ้นเจ้าออกมา”

ลิ้นเล็กแลบออกมาตามคำสั่ง

“เลีย”

ก่อนจะเลียส่วนนั้นอย่างเงอะงะ

เร็นรู้สึกประหลาดและไม่คุ้นชินกับสิ่งที่ทำอยู่แม้แต่หน่อย

“อมมันเข้าไป” องค์ราชาเอ่ยสั่ง แล้วกดหัวของเจ้าอัปลักษณ์
เพื่อให้รับเอาส่วนนั้นของตนเองเข้าไป

แม้เร็นไม่มั่นใจเลยสักนิดว่าจะเอาเจ้าสิ่งนี้เข้าปากของเขา
หมดได้อย่างไร แต่โอเมก้าหนุ่มก็พยายามรับส่วนความเป็นชายของ
องค์ราชาเข้ามาในโพรงปาก ความอุ่นร้อนและชื้นแฉะภายในทำให้
ดวงตาสีทองทรงอำนาจฉายแววพึงพอใจ มืออีกข้างยกขึ้นมาแตะ
คางตัวเอง ดวงตาคู่คมจับจ้องที่อีกคนนิ่ง

ดวงตาสีอำพันไม่ละไปมองส่วนใดนอกจากริมฝีปากสวยที่
ครอบครองส่วนนั้นของเขาเอาไว้ มือใหญ่เริ่มกดให้หัวของอีกคน
ต่ำลงเรื่อย ๆ เพื่อรับส่วนนั้นของตนเข้าไปทั้งหมด

“อีก!...แค็ก ๆ!”

หากแต่เพราะขนาดและความยาวของอัลฟาทำให้เจ้าของ

กายขาวสลัวและคายออกในทันทีที่องค์ราชากดหัวของเขาให้รับ
เอามันเข้ามา

“กล้าคายจันรี” เสียงเข้มเอ่ยถามขึ้น

คนต่ำศักดิ์รีบส่ายหน้าตอบ ก่อนจะขยับเข้ามารับเอาส่วน
แข็งขึ้นขององค์ราชาเข้าไปใหม่แม้จะรู้สึกอึดอัดก็ตาม จนเมื่อมัน
เข้าไปได้ทั้งหมดอีกครั้ง เร็นก็ไม่ได้ทำอะไรต่อ

“จะให้ข้าบอกทุกอย่างเลยหรือไงเจ้าอัปลักษณ์นี้!” ราชา
ราชสีห์เริ่มหงุดหงิดอีกครั้งเมื่ออีกคนเอาแต่นิ่งไม่ยอมทำอะไร

“ขยับปากเจ้าเสีย ลิ่นนะเลียเข้าไป ห่วยแตกลั่นดี!”

โอเม่กำหนุ่มทำตามที่องค์ราชารับสั่งอย่างร้อนรนเมื่อเห็นว่า
องค์ราชาเริ่มโมโหขึ้นมา ริมฝีปากสีสวยจึงรีบขยับขึ้นลงรูตร้างส่วน
นั้นในทันที

“อีก! เจ้าอัปลักษณ์ห่วยแตกนี่!”

เผียะ!

ส่วนนั้นถูกดึงออก ก่อนใบหน้าอัปลักษณ์จะถูกตบเข้าอย่าง
แรง เร็นค่อยๆ หันกลับมาแล้วเงยหน้าขึ้นมององค์ราชาอย่างไม่
เข้าใจว่าตนนั้นทำอะไรผิด

เขาก็ทำเหมือนที่ท่านแควทำ...

“ระวังฟันเจ้า!”

“ชะ...ขออภัยขอรับ” เสียงนุ่มเอ่ยอย่างกระวนกระวาย ยิ่ง
เมื่อเห็นว่าดวงตาสีอำพันจ้องมองมาด้วยความไม่พอใจเพียงใด นั้น
ยิ่งทำให้เขาร้อนรน

“หากครั้งต่อไปยังไม่รู้จักระวัง มันจะไม่ใช้แค่ตบ แต่ข้าจะเลาะ
ฟันเจ้าออกมาให้มันหมดปาก” เสียงทรงอำนาจเอ่ย คนฟังพยักหน้า

รับเร็วแล้วรีบเริ่มทำใหม่

ริมฝีปากสีสวยค่อย ๆ รับส่วนนั้นขององค์ราชาเข้ามาในโพรงปากใหม่อีกครั้ง แล้วจึงค่อย ๆ ขยับอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้ฟันของตนไปสร้างความเจ็บปวดให้แก่องค์ราชา สลับกับลิ้นเล็กที่แลบเลียตามความยาวของแกนกายใหญ่

“ดี...” ริมฝีปากสีสวยเริ่มขยับได้ดีขึ้นจนองค์ราชาครางตอบรับเบา ๆ ในลำคออย่างพึงพอใจ

กลิ่นดอกบัวหอมทำให้ราชาราชสีห์รู้สึกผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด ดวงตาสีทองสวยยังคงจ้องมองคนที่พยายามขยับปากอย่างระมัดระวัง แต่ก็ทำให้เขาสุขสมได้ไม่น้อย ฝ่ามือใหญ่ที่ตอนแรกทำค้างอยู่เปลี่ยนเป็นเอื้อมไปประคองท้ายทอยของอีกฝ่ายไว้ด้วยสองมือ

ก่อนจะจับหัวอีกคนให้โน้มเข้ามาแนบชิดพร้อมกับสวนสะโพกเข้าใส่โพรงปากอุ่น

“อ้อ! อะ...อึก! แค่นี้!”

ดวงตาสีอำพันมองอีกคนที่เมื่อเขาถอยสะโพกออกมาจนส่วนนั้นหลุดจากริมฝีปากสวย เจ้าอัปลักษณ์ก็ส่ายคอออกมาในทันที องค์ราชาไม่รีรอให้อีกคนได้พักหายใจ มือหนากดหัวอีกฝ่ายให้โน้มลงมาอีกครั้ง และเจ้าตัวเองก็รู้หน้าที่ของตนดี โดยการรับเอาส่วนนั้นเข้าปากไปอย่างว่าง่าย

ราชาราชสีห์เลิกจับหัวคนต่ำศักดิ์กว่า มือใหญ่กลับมาใช้เป็นที่วางคางของตัวเองอีกครั้ง ดวงตาสีทองอวรามยังคงจับจ้องไปที่ริมฝีปากสวยซึ่งมุมปากเปรอะไปด้วยคราบน้ำลายของอีกฝ่าย ก่อนจะเลื้อยตาขึ้นมามองใบหน้าอัปลักษณ์ที่ถูกปกปิดเอาไว้ด้วยผ้า

ขาวบาง

“...” โดยไม่รู้ตัว มือใหญ่อีกข้างเอื้อมไปจับปลายผ้าขาวบาง และเปิดมันออก

ซึ่งนั่นเผยให้เห็นใบหน้าอับลักษณะที่ขึ้นสีแดงระเรื่อพร้อมกับดวงตาสีหม่นที่คลอหน่วยด้วยน้ำตาจากอาการสำลักเมื่อครู่ มุมปากที่เปราะเปื้อนคราบน้ำตาลย่นยิ่งทำให้โคมก้ำต่าศักดิ์ดูทุเรศลูกตาลิ้นดี

“หิ อับลักษณ์เสียจริง”

3

หวัจ

“เจ้าผู้นี้จะเข้ามาเป็นโอเมก้าบ่าเรอเช่นเดียวกับพวกเราตั้งแต่วันนี้ไป” เสียงหวานเอ่ยบอกกับโอเมก้าบ่าเรอคนอื่นๆ ซึ่งถูกเรียกให้มารวมตัว

เร็นค้อมหัวเพื่อทักทายอย่างนอบน้อม ก่อนจะดวงตาสีหม่นได้ผ้าขาวบางจะมองทุกคนที่มองมายังเขาด้วยสายตาไม่เป็นมิตรเสียเท่าไร โอเมก้าบ่าเรอทุกคนล้วนแต่งตัวด้วยผ้าเนื้อดีซึ่งโชว์สัดส่วนเรือนร่างที่งดงาม อีกทั้งยังสวมเครื่องประดับหรูหราดูเหมาะสม

“เร้...”

“คนที่ราชาเอลม์พามาหลอกฝ่าบาทว่าเป็นองค์ชายโรสสินะ” ชื่อที่กำลังจะถูกเอ่ยขึ้นเพื่อแนะนำตัวถูกกลืนหาย เมื่อโอเมก้าหนุ่มถูกใครอีกคนพูดแทรกขึ้นมาด้วยท่าทางที่ไม่ได้สนใจชื่อของเขาแม้แต่น้อย

“ที่จริง ๆ เป็นแค่คนอัปลักษณ์นะหรือ? ข้าคิดว่าตายไปแล้ว

เสียอีก เห็นเข้ารับใช้สาวของข้าคุยกันว่าฝ่าบาททรงโกรธมาก จน
แม้แต่ท่านเซเนมยังไมกล้าเข้าไปยุ่ง” ก่อนคนข้าง ๆ กันจะพูดต่อ

“ไม่ผิดแน่ มีผ้าคลุมปิดไว้เช่นนี้ คงเอาไว้บังหน้าตาอันแสน
อัปลักษณ์แน่นอน”

และคนอื่นๆ ก็เริ่มพูดกันเองโดยไม่สนใจว่าเขาจะยืนอยู่ตรง
นี้หรือไม่ เร็นเองก็ทำเพียงยืนเงียบไม่ได้พูดแย้งหรือขัดอะไร เพราะ
ทุกสิ่งที่พวกนั้นพูดก็ล้วนเป็นความจริง ท่านพ่อของเขาหลอกราชา
เลออนจริง และหน้าตาของเขาก็อัปลักษณ์จริงๆ ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้
เขาสามารถแย้งได้

ดังนั้นที่ทำได้ก็มีแต่ต้องเงียบอย่างยอมรับเท่านั้น

“เอาละๆ พวกก่อน เจ้าผู้นี้คือเจ้าอัปลักษณ์ที่หลอกฝ่าบาท
อย่างที่พวกเจ้าสงสัย แต่ว่าฝ่าบาทก็มีรับสั่งให้เจ้าอัปลักษณ์เป็น
โอเมก้าบำเรออีกคนของพระองค์เช่นกัน คำรับสั่งของฝ่าบาทถือเป็น
ที่สุด ดังนั้นพวกเราก็คงช่วยกันดูแลน้องใหม่ด้วยละ”

ทุกคนหยุดคุยกันพร้อมหันกลับมาสนใจอีกครั้งเมื่อหัวหน้า
โอเมก้าบำเรอเอ่ยขึ้น ทุกสายตาดูมาที่เจ้าอัปลักษณ์ ก่อนจะ
เอ่ยตอบรับด้วยรอยยิ้มหวาน

“จะดูแลอย่างดีเลย”

ไม่สักนิด...

สายตาที่มองมาแบบนั้นนะ ไม่ใช่สายตาของคนที่เป็นมิตรเลย
แม้แต่น้อย

ทำไมเขาจะไม่รู้ในเมื่อตอนอยู่ที่เฟลอร์ เขาเองก็ได้รับสายตา
เช่นนี้เสมอ ไม่ว่าจะเป็นสายตาเหยียดหยาม ดูแคลน รังเกียจ หรือเห็น
เขาเป็นเพียงคนอัปลักษณ์ไร้ค่า

เขาได้รับมันมาเสมอจนเคยชินแล้ว...

โอเมก้าหนุ่มเล็กสนใจสายตาเหล่านั้น เจ้าของร่างโปร่งค่อมหัวให้ทุกคนอย่างนอบน้อมแล้วจึงเอ่ยอย่างสุภาพ

“ฝากตัวด้วยขอรับ”

หมับ!

“อีก!”

เพราะถูกคนตรงหน้ากระซอกเส้นผมอย่างแรงจึงทำให้เร็นรู้สึกเจ็บไปทั้งหนังหัว ริมฝีปากสยดเม้มแน่นเพื่อกดดันเสียงร้องของตัวเอง สองแขนถูกตรึงไว้ด้วยข้อรับใช้สาวของโอเมก้าบ่าเรอตรงหน้าจนไม่อาจขยับตัวได้

“ไหนขอดูหน้าอัปลักษณ์ของเจ้าหน้อยซิ” ผ้าขาวบางที่คลุมปิดบังใบหน้าอยู่ถูกกระซอกทั้งทันทีที่อีกฝ่ายพูดบอก

“...!”

ดวงตาสีหม่นเบิกกว้างเมื่อเหลือบไปเห็นมิดที่มีอบางถือเอาไว้ โอเมก้าหนุ่มพยายามดิ้นขัดขืน แม้เส้นผมจะถูกกระซอกอยู่เขาก็ไม่สนใจอีกต่อไปแล้ว ภาพในอดีตครั้งวัยเยาว์ย้อนกลับเข้ามาในความทรงจำ ความหวาดกลัวเข้าครอบงำจิตใจ ความเจ็บปวดที่เคยได้รับเมื่อสมัยเด็กทำให้ร่างกายสั่นเทาขึ้นมา แม้ในตอนนั้นจะเป็นกาดม่น้ำร้อนเดือด ๆ ไม่ใช่มิดเช่นตอนนี้ หากแต่สายตาของอีกฝ่ายที่มองมาราวกับต้องการทำลายเขาด้วยมือคู่นั้น มันทำให้เร็นหวาดกลัว

หวาดกลัวเหลือเกิน...

“ไม่เอา ชะ...ข้าขอร้อง...ขอร้องขอรับ!” เสียงสั่นพร่าเอ่ยร้องขอ ดวงตาสีหม่นทอประกายความหวาดกลัวออกมา

“อัปลักษณ์แล้วยังกล้ามาหลอกลวงฝ่าบาทของพวกเรา ข้าคงต้องสั่งสอนเจ้าเสียหน่อยในฐานะรุ่นพี่!”

“จัดการเลยเจ้าคะท่านเปล่า”

“หึ.. ฝั่งซ้ายยังดีอยู่นี้ กริวดลักนิตลักหน้อยก็ไม่ได้น่าเสียดายหน้าตาอัปลักษณ์เช่นนี้หรือกระมัง” เสียงหวานเอื่อยพร้อมไล่ใบมีดไปตามผิวแก้มขาว

เร็นนั่งค้าง หัวใจเต้นระรัวด้วยความหวาดกลัว ดวงตามองสลับกับอีกฝ่ายอย่างอ่อนหวาน

“นี่แหละคือวิธิดูแลของพวกเรา!” ลั่นคำ นางจ้วงมือขึ้นในทันที เห็นเช่นนั้นดวงตาสีหม่นจึงปิดลงเพื่อลดอาการหวาดกลัว... เพราะไม่อาจดิ้นหนีได้ ก็คงมีแต่ต้องอดทนและรอให้มันผ่านไปเท่านั้น

มีบาดแผลเพิ่มขึ้นมาก็ไม่เป็นไรหรอก ตัวเขาไม่มีค่าให้เสียดายอะไรอยู่แล้ว

ไม่มีอยู่แล้ว...

หมับ!

“ใครกัน! ทะ...ท่านเซเนม”

เสียงของอีกฝ่ายที่เต็มไปด้วยความตกใจทำให้คนที่หลับตาหนีความโหดร้ายค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาอย่างไม่เข้าใจ มือของไอเมก้าสาวปล่อยออกจากเส้นผมของเขา พร้อมกับเข้ารับใช้สาวทั้งสองคนก็ปล่อยแขนเร็นออกเช่นเดียวกัน ก่อนที่ทั้งสามคนจะรีบขยับลุกขึ้นเดินออกไปยืนอยู่ไม่ไกลพร้อมก้มหน้าเงิบ ร่างกายต่างสั่นเทาอย่างหวาดกลัว

“...” เซเนมเงิบมอง ก่อนจะละลายตาจากไอเมก้าบ่าเธอและ

เข้ารับใช้สาวไปมองร่างของใครอีกคนที่ลั่นเทาอยู่บนพื้น

ร่างสูงขององครักษ์หนุ่มย่อตัวลงตรงหน้าอีกฝ่ายที่กำลังพยายามจะดันตัวเองให้ลุกขึ้นยืน แต่ขาและแขนกลับลั่นไม่หยุดจนไม่อาจยืนเองได้ ใบหน้าอัมปลักษณ์เงยหน้าขึ้นมามองเขา ดวงตาหม่นแสงวูบไหว เป้าตาลคลอหน่วยด้วยหยาดน้ำตา ทว่าไม่นานก็ถูกเจ้าของของมันเข็ดออกในทันทีราวกับไม่อยากให้ผู้ใดได้เห็น

แต่เขากลับเห็นไปเสียแล้วนะสิ...

“ฝ่าบาทเรียกเจ้า” องครักษ์หนุ่มไม่ได้ถามอะไรทั้งสิ้น เพียงบอกกับอีกคนพร้อมหยิบผ้าคลุมหน้าที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมายื่นให้อีกฝ่าย

“ขอบคุณขอรับ...” เร็นเอ่ยขอบคุณพร้อมรับผ้าคลุมมาคลุมปิดบังใบหน้าของตน ก่อนจะฝืนตัวเองยืนขึ้นช้า ๆ

เซเนมเองก็ขยับลุกตาม ดวงตาสีรัตติกาลกวัดไปมองทางทั้งสามคน...

ถึงทั้งหมดจะเอาแต่ก้มหน้ามองพื้น แต่แรงกดดันที่รุนแรงจากร่างสูงก็ทำให้พวกนางหวาดกลัวขึ้นทิวคูณ แม้องครักษ์หนุ่มจะเป็นเบต้า ไม่ได้มีฟีโรโมนคุกคามโอเมก้าดังอัลฟ่า แต่จิตสังหารของคนผู้นี้ก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าฟีโรโมนของอัลฟ่าที่พุ่งถึงเลย

ดังนั้นแค่เพียงท่านเซเนมกวัดสายตามองมา พวกนางก็รู้สึกราวกับว่าตนถูกบั่นคอขาดไปเสียแล้ว

“ข้าจะแจ้งเรื่องนี้ต่อฝ่าบาท พวกเจ้า...” เซเนมเอ่ยเสียงเรียบ

“อย่าเลยขอรับ” แต่เสียงห้ามของเร็นที่ดังชัดขึ้นนั้นเป็นผลให้ดวงตาสีรัตติกาลหันมามองคนข้างกาย

“ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีสิทธิ์จะตั้งข้อสงสัยของฝ่าบาท จำเป็นต้อง

สั่งสอน”

“...อย่าทำอะไรพวกเขาเลยขอรับ”

เซเนมมองอีกฝ่ายที่ยืนยันคำเดิมด้วยน้ำเสียงจริงจัง เขาไม่รู้ว่าอีกคนโง่หรืออย่างไรจึงไม่คิดเอาเรื่องคนพวกนี้ แต่เขาจะไปคิดแทนก็คงไม่ได้ องค์กรฯ หนุมจำใจอมพริกหน้ารับ ทว่าไม่คิดจะทำตามคำขอของอีกฝ่ายหรอก อย่างไรก็ตามเสียคนทำผิดก็ต้องได้รับโทษ แม้ว่าเจ้าอับลักษณ์ผู้นี้จะไม่มีค่าที่ต้องให้ใส่ใจก็ตาม

แต่จะให้เขาปล่อยผ่านไปได้อย่างไร

“ข้าไม่เป็นไรขอรับ...”

ในเมื่อปากบอกแบบนี้แต่มีอบางที่กุมกันเอาไว้แน่นนั้นกลับสั้นเทาด้วยความหวาดกลัว

ผ่านมาได้สามวันแล้วตั้งแต่ที่เร็นได้รับหน้าที่โอเมก้าบ่าเรอ

ตั้งแต่เหตุการณ์ในวันแรกที่เขาเกือบโดนทำร้ายแต่ท่านเซเนมเข้ามาช่วยได้ทัน หลังจากนั้นคนพวกนั้นก็ไม่ได้เข้ามาทำร้ายเขาอีก แต่ยังคงอมองมาด้วยสายตาไม่เป็นมิตรและคอยกลั่นแกล้งเขาทางอ้อมแทน นั่นเป็นเพราะสุดท้ายแล้วองค์กรฯ หนุมก็นำเรื่องที่เกิดขึ้นไปแจ้งต่อฝ่ายบาทอยู่ดี

“เจ้าอับลักษณ์หยิบครีมมานวดให้ข้าหน่อย”

“เจ้าอับลักษณ์ นำผ้าไปซักด้วย”

“เจ้าอับลักษณ์มาตะไบนเล็บให้ข้าที”

“เจ้าอับลักษณ์...”

ไม่รู้ว่ามันเป็นเช่นนี้ไปได้อย่างไร ที่เร็นกลายเป็นคนรับใช้ของโอเมก้าบ่าเรอทั้งหลาย จากตอนแรกที่ถูกลั่นแกล้งจากทั้งสาม

คน ในตอนนี้ก็กลับกลายเป็นว่าโอเมก้าบ่าเรอทั้งหมดต่างเรียกใช้ เขาให้ทำนั่นนี่จนหัวหมุน ทว่าโอเมก้าหนุ่มก็ไม่ได้วอยวายอะไรออกไป

สำหรับเร็นมันไม่แปลกอะไรเลย นั่นเป็นเพราะในหมู่อโอเมก้าเองก็มีการแบ่งชนชั้น โอเมก้ายิ่งงดงามเพียงใดยิ่งถูกสรรเสริญเพียงนั้น กลับกัน...หากโอเมก้าผู้นั้นอัปลักษณ์ ก็เป็นได้แค่เพียงไพร่ทาส คนไร้ค่าหรือของเล่นแก้เบื่อ ดังนั้นก็ไม่แปลกที่เร็นจะถูกพวกเขาและนางใช้งานเช่นนี้ แต่ไม่เป็นไรหรอก ที่บ้านเกิดเขาเองก็ถูกสั่งให้ทำนู่นทำนี่คนเดียวอยู่เสมอ...

เคยชินแล้วละ

“เจ้าอัปลักษณ์”

“ขอรับ หลังจากกวาดต้อนนี้เสร็จข้าจะ...” โอเมก้าหนุ่มหยุด คำพูดของตัวเองลงเมื่อหันมาเห็นว่าเจ้าของเสียงนั้นไม่ใช่โอเมก้าบ่าเรอแต่เป็นองครักษ์คนสนิทขององค์ราชา

เห็นเช่นนั้นเร็นจึงรีบวางไม้กวาดลงแล้วค้อมหัวทำความเคารพผู้สูงศักดิ์กว่าตนในทันที

“ฝ่าบาทรับสั่งให้เจ้าไปพบตอนนี้” พูดเสร็จเซเนมก็เดินออกไป

เมื่อถูกองค์ราชาเรียกพบ โอเมก้าหนุ่มจึงรีบเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดให้เข้าที่เข้าทาง ก่อนจะรีบเดินไปยังห้องทรงงานขององค์ราชา...

...

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“เข้ามา” เสียงทรงอำนาจเอ่ยขึ้นเมื่อเขาเคาะประตูขอ
อนุญาต เร็นจึงเปิดประตูเดินเข้ามาในทันที

โอเมก้าหนุ่มปิดประตูลงแล้วเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า
ราชาราชสีห์ซึ่งกำลังนั่งทรงงานอยู่ ก่อนเจ้าของกายขาวจะแสดง
ความเคารพต่อองค์ราชา

ดวงตาสีอำพันเหลือบมองคนตรงหน้าเล็กน้อย ใบหน้าดูดีเงย
ขึ้นมาพร้อมมือใหญ่ที่วางปากกาขนนกลง

“มานี่”

ร่างโปร่งเดินเข้าไปหาตามคำสั่ง

“ทำให้ข้าผ่อนคลาย”

องค์ราชาหันแก้อีไปหาอีกฝ่าย โอเมก้าหนุ่มขยับนั่งคุกเข่า
ลงตรงหน้าร่างสูง มือขาวเื้อมไปปลดกระดุมกางเกงของราชา
ราชสีห์และเริ่มบ่มารอให้องค์ราชาอย่างคล่องแคล่วมากกว่าเมื่อ
หลายวันก่อน กลิ่นดอกบัวหอมประจำตัวของเจ้าของกายขาวทำให้
ราชาหนุ่มรู้สึกผ่อนคลาย ดวงตาทรงอำนาจปิดลงเพื่อพักสายตา

เลออนไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดตัวเขานั้นถึงได้กลิ่นหอมดอกบัวนี้
ปกติแล้วเขาจู่โจมตายกับกลิ่นของโอเมก้า ไม่ว่าจะในเวลาปกติหรือ
ในเวลาทีโอเมก้าฮึดก็ตาม เพราะเหตุนี้จึงทำให้แม้จะมีโอเมก้า
บ่มารวมมากมายเพียงใด แต่กลับไม่เคยมีผู้ใดทำให้องค์ราชาสุขสม
ดังใจได้เลยแม้แต่ผู้เดียว

ซึ่งผิดกับเจ้าอัปลักษณ์...

ตอนที่อีกคนยังอยู่ในมนตร์แปลงกาย เขาคิดว่าที่ตนเอง
เสร็จจสมได้คงเพราะองค์ชายโอเมก้าผู้ดังงาม ทว่าความสุขสมที่ได้
รับเมื่ออีกฝ่ายอยู่ในร่างองค์ชายโรสนั้น ต่างกับตอนที่อยู่ในร่าง

อัปลักษณ์นี้เสียจริง

นั่นเพราะจากที่สุขสมอยู่แล้วมันกลับยิ่งทวีคูณ...

...

“ถอดกางเกงเจ้าออก แล้วขึ้นมานี่” เสียงเข้มเอ่ยสั่ง

ร่างบางจึงขยับลุกถอดกางเกงออกตามคำสั่ง ก่อนจะขึ้นมานั่งคร่อมลงบนตักของกายสูง ราชาราชสีห์จับแก่นกายของตนเองจ่อที่ปากทาง แล้วใช้มืออีกข้างจับสะโพกของคนบนร่างกดลงมาซ้ำๆ

“ดี...อย่าเกร็ง รับมันเข้าไป”

“อะ...อือ อะ...ขอรับ...”

“อีก!” ราชานุ่มกัดปากตัวเองเมื่อความเป็นชายของตนเข้าไปภายในตัวอีกคนได้เพียงครั้งหนึ่งเท่านั้น ภายในของเจ้าอัปลักษณ์ก็บีบจนแน่นเสียแล้ว

“อย่าเกร็ง” เสียงเข้มเอ่ยขึ้นเมื่ออีกคนเกร็งจนเขาไม่อาจขยับต่อได้

เมื่อถูกองค์ราชาเอ่ยสั่งเสียงเข้ม เร็นจึงต้องพยายามควบคุมสติพร้อมบอกให้ตัวเองไม่เกร็ง แม้จะรู้สึกเจ็บและอึดอัดมากก็ตามแต่เขาทำได้เพียงแค่ออดทน...

ต้องอดทนเท่านั้น...

“อีก!”

“ข้าบอกว่าอย่าเกร็ง!” เสียงเข้มตวาดเมื่อความเจ็บที่แทรกขึ้นมาทำให้เร็นนั้นเผลอเกร็งร่างกายอีกครั้ง

แต่ในคราวนี้ราชาราชสีห์ไม่คิดสนใจอีกต่อไปแล้ว มือใหญ่กดสะโพกของคนบนร่างลงเพื่อฝืนให้รับส่วนนั้นของตนเข้าไปจนหมด

“อ้า!”

“อีก!”

“จะ...เจ้...อ้า!” เสียงหวานขาดหายเมื่อสะโพกสอบน กระแทกเข้ามาอย่างไม่รีรอให้อีกคนได้คั่นชินหรือแม้แต่สนใจว่าคนบนร่างนั้นกำลังเจ็บปวดเพียงใด ไม่ว่าเจ้าอัปลักษณ์จะเจ็บจนเจียนตาย เลออนก็ไม่จำเป็นต้องสนใจ

สิ่งไร้ค่าไม่จำเป็นต้องถนอมรักษาเอาไว้เสียหน่อย...

...

กลิ่นดอกบัวหอมคลละคลุ้งและทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่อคนบนร่างเริ่มถูกควบคุมด้วยกามารมณ์ เสียงครางหวานลั่นหูยิ่งกระตุ้นสัญชาตญาณของอัลฟาหนุ่ม สะโพกกลมเริ่มขยับด้วยตัวเจ้าของมันเองอย่างหื่นกระหาย แขนเล็กโอบรอบลำคอแกร่งอย่างหลงลืมตัว ใบหน้าอัปลักษณ์ซุกอยู่ที่ชอกคอขององค์ราชาเพื่อสุดดมกลิ่นกายของร่างสูง

“อ้า! อ๊ะ...อีก! อื้อ...แฮก...”

“กล้าโอบคอข้าเลยงั้นรี”

มือใหญ่จับสองแขนเล็กออกจากลำคอของตน ก่อนร่างโปร่งของโอเมก้าหนุ่มจะถูกจับให้ลงจากตักของราชาราชสีห์ ใบหน้าที่มีรอยแผลเป็นถูกกดแนบกับโຕะทำงานใหญ่ สะโพกขาวที่ส่วนนั้นขององค์ราชายังคงคาวอยู่ภายในถูกรั้งให้เข้าหากายสูงของผู้เหนือกว่า พิโรโมนของทั้งสองบอวลผสมกันไปทั่วห้อง

“...อัปลักษณ์เช่นเจ้าไม่มีสิทธิ์ทำนอกเหนือคำสั่งข้า”

“อะ...อ้า! ฝ่าบาท...อ๊ะ...อื้อ...” เสียงครางหวานของโอเมก้าได้ร่างและกลิ่นดอกบัวหอมทำให้แรงขยับสะโพกขององค์ราชานั้น

รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ดวงตาคลุมคลุมจางจางราชสีห์จับจ้องไปที่หลังคอกขาวของผู้ต่ำศักดิ์กว่าอีกครา ใบหน้าคมคายโน้มเข้าไปใกล้หลังคอกขาวเนียนของเจ้าอับลักษณ์นี้ไต่ร่าง ริมฝีปากสวยอำออก สัญชาติญาณถูกร้องให้กัดลำคอเข้ายวนวนนั้นเสียตอนนี้

แต่สมองกลับขัดแย้งไม่ยินยอม...

ไม่ได้เด็ดขาด!

ไม่รู้ว่าจะทำไมตั้งแต่ที่มนตร์แปลงกายของราชาแห่งอาณาจักรเฟลอร์คลายลง เขาถึงได้ถูกล่อลวงจากกลิ่นดอกบัวหอมและลำคอกขาวนี้เสมอ ทั้ง ๆ ที่ปกติแล้วเลออนไม่เคยรู้สึกอยากกัดคอผู้ใด ไม่ว่าไอเมก้าผู้นั้นจะฮึดอยู่หรือไม่ก็ตาม ราชาราชสีห์จึงคิดว่ามันเป็นเพราะไอเมก้าเหล่านั้นไม่งดงามและคู่ควรพอ เขาถึงได้ไม่มีความรู้สึกที่อยากมอบรอยกัดแห่งพันธะนี้ให้ ดังนั้นราชาราชสีห์จึงตั้งใจเอาไว้ว่าจะมอบรอยเขี้ยวนี้ให้แก่องค์ชายโรส ไอเมก้าผู้งดงามและเหมาะสม

เพราะดอกไม้งามย่อมควรค่าแต่ราชัน

ฉะนั้นแล้ว...

“ไม่มีทางที่ข้าจะกัดคอไอเมก้าอับลักษณ์เช่นนี้เด็ดขาด!”

องค์ราชาพึมพำเสียงเข้ม ฟันแหลมกัดริมฝีปากของตนเองจนเลือดซึมเพื่อสะกดกลั่นความต้องการที่ถูกกระตุ้นโดยสัญชาติญาณ

คำพูดนั้นแม้จะแผ่วเบาแต่ไอเมก้าหนุ่มได้ยินมันอย่างชัดเจนราวกับหัวใจถูกบีบแน่น เรารู้สึกเจ็บปวด แม้จะรู้ตัวเองดีอยู่แล้วว่าไอเมก้าอับลักษณ์เช่นเขาไม่เป็นที่ต้องการของผู้ใด ไม่มีใครคิดอยากครอบครองและถนอมเอาไว้ด้วยความรัก

หากแต่เขาก็คงคิดหวังอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ...หวังว่าสักวันหนึ่งจะได้เจอกับใครสักคนที่รักในตัวตนของเขาหาใช้รูปลักษณะภายนอก หวังว่าคนคนนั้นจะมอบรอยกอดแห่งพันธะเพื่อครอบครองเขาเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว

เขายังคงหวัง...

แม้รู้ดีว่ามันเป็นเพียงความหวังลม ๆ แล้ง ๆ ก็ตามที

ช่วงเวลาแห่งการเสพสมสิ้นสุดลงหลังเวลาผ่านพ้นไป
พักใหญ่...

“จากนี้เจ้าต้องมารับใช้ใกล้ชิดข้า”

“...ขอรับ” โอเมก้าหนุ่มตอบรับหลังแต่งกายในห้องคร่ำราเรียบร้อยแล้ว

“คนของข้า ผู้อื่นไม่มีสิทธิ์ใช้”

“...ขอรับ”

“เช่นนั้นก็รีบเอาตัวสกปรก ๆ ของเจ้าออกไปได้แล้ว”

ราชาราชสีห์ออกคำสั่งเมื่อเจ้าอัปลักษณ์สวมเสื้อผ้าให้ตนเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว โอเมก้าหนุ่มเมื่อถูกบอกเช่นนั้นจึงรีบรวบเก็บเสื้อผ้าของตัวเองมาสวมและแสดงความเคารพต่อองค์ราชา แล้วจึงรีบเดินออกมาจากห้องทรงงานในทันที

เร็นก็มมองสภาพตัวเองที่ไม่น่ามองสักเท่าไร เขารู้สึก
เหนียวเนื้อตัวไปหมด ดังนั้นโอเมก้าหนุ่มจึงตั้งใจจะกลับไปห้องของตัวเองเพื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วค่อยไปโรงครัวเพื่อกินข้าวเย็น

ฟูบ...

หากแต่ขากลับอ่อนแรงขึ้นมาเสียจนล้มฟูบลงกับพื้นของโถง
ทางเดินหลังจากเดินมาได้ไม่กี่ไกล

“เฮ้อ...” เจ้าของกายขาวถอนหายใจแผ่วออกมา

จะร้องขอความช่วยเหลือจากคนอื่นก็คงไม่มีใครคิดยื่นมือเข้า
มาช่วย ดังนั้นแล้วเร็นจึงตัดสินใจขยับมานั่งพิงผนังอยู่ครู่หนึ่งเพื่อ
รวบรวมแรง

และเมื่อรู้สึกว่ายาวแรงเริ่มกลับมาแล้ว โอเมก้าหนุ่มจึงค่อย ๆ
ขยับเกาะผนังพร้อมพยุงตัวเองลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

“เป็นอะไร” เสียงที่เอื่อยทักขึ้นทำให้ดวงตาสีหม่นหันไปมอง

เร็นเกาะผนังเอาไว้พลางยิ้มแห้งส่งไปให้เจ้าของกายสูงที่มอง
มา ไม่อยากทำตัวเป็นภาระในห้องครักซ์หนุ่มเสียเท่าไร เพราะตอนนี้
อีกฝ่ายก็ดูไม่ค่อยจะชอบเขาอยู่แล้ว

“เป็นบ้า” พอเขาไม่ตอบอีกคนก็ถามขึ้นมาอีกครั้ง

“เอ่อ...คือ...ขาข้าอ่อนแรงนะขอรับ ก็เลย...” โอเมก้าหนุ่มพูด
อธิบาย

...!

ทว่ายังไม่ทันได้พูดจบร่างของคนีที่พูดอยู่นั้นก็ลอยขึ้น
เหนือพื้น เพราะถูกอีกคนอุ้มขึ้นมาอยู่ในอ้อมแขนเสียแล้ว

“ทะ...ท่านองครักษ์”

“เจียบ” องครักษ์หนุ่มเอ่ยส่งเสียงเข้ม

เลือกได้ก็ไม่อยากมาข้องเกี่ยวกับอีกฝ่ายนักหรอก โลกใบนี้
นะ...ไม่ว่าใครก็ล้วนชอบของสวย ๆ งาม ๆ กันทั้งนั้น คนอัปลักษณ์
มันก็แค่สิ่งไร้ค่าไม่น่าสนใจ แต่จะให้เขาใจดำเดินผ่านคนที่ต้องการ

ความช่วยเหลือมันก็รู้สึกไม่ค่อยดีสักเท่าไร

“สร้างปัญหาให้ท่านอีกแล้ว”

ไอเมก้าหนุ่มเอ่ยบอกในขณะที่ร่างสูงอุ้มพาตนเดินกลับไปยังห้องพัก เซเนมเหลือบตาลงมองอีกคนเล็กน้อย ก่อนจะก้าวเดินต่อไปโดยไม่คิดพูดตอบอะไร...

...

จนมาถึงห้องพักของเจ้าอัปลักษณ์ เมื่อส่งอีกฝ่ายถึงเตียงองครักษ์หนุ่มก็เดินออกไปจากห้องพักของไอเมก้าหนุ่มในทันทีโดยไม่คิดรอฟังคำขอบคุณจากเร็นแม้แต่หน่อย

ดวงตาสีหม่นมองตามหลังเจ้าของกายสูงที่เดินออกไปเงียบ ๆ ก่อนลมหายใจร้อนจะพ่นออกมา

“สร้างปัญหาอีกแล้วเร็น”

อีกด้าน...

“ขออภัยที่กระหม่อมมาช้าขอรับฝ่าบาท”

เซเนมเอ่ยขึ้นเมื่อเดินเข้ามาในห้องทรงงานขององค์ราชา ซึ่งนั่นเรียกให้ดวงตาสีอำพันละลายตาจากเอกสารขึ้นมามอง กลิ่นดอกบัวจาง ๆ ที่มาจากคนสนิททำให้ดวงตาคู่มหริ่งอย่างพิจารณาองครักษ์หนุ่มมองฝ่าบาทอย่างไม่เข้าใจ

“ไปไหนมา ทำไมมีกลิ่นเจ้านั้นติดตัวเจ้า” คำถามของราชาราชสีห์เป็นผลให้เซเนมรู้สึกแปลกใจไม่น้อย องครักษ์หนุ่มรีบเอ่ยตอบคำถามของฝ่าบาทในทันทีเมื่ออีกฝ่ายจ้องมานิ่ง

“เจ้าอัปลักษณ์เดินไม่ไหว กระหม่อมพบเข้าพอดีจึงอาสาพาไปส่งที่ห้องขอรับ”

ถึงเบตาอย่างเขาจะไม่เข้าใจว่าอัลฟาและโอเมก้านั้นรับรู้ถึงกลิ่นของกันได้อย่างไรก็ตาม แต่สำหรับฝ่าบาทของเขาที่มีประสาทสัมผัสเฉียบคมก็คงไม่แปลกที่แม้แต่กลิ่นเบาบางเช่นนี้ยังสามารถรับรู้ได้

แต่ว่าปกติแล้วฝ่าบาทจู่โจมตายกับกลิ่นของโอเมก้าไม่ใช่หรือ?
“มารยานัก”

เสียงทุ้มที่เอื่อยขึ้นมาทำให้องค์รักษ์หนุ่มหยุดความคิดของตนเองลง เซเนมลอบมองสีหน้าขององค์ราชาที่กลับไปสนใจเอกสารบนโต๊ะต่อ รู้สึกว่าอีกฝ่ายจะดูผ่อนคลายและสบายอารมณ์ไม่น้อย บางทีการร่วมเสพสมกับเจ้าอัปลักษณ์คงทำให้พระองค์พึงพอใจน่าดู ซึ่งมันช่างต่างไปจากตอนร่วมเสพสมกับโอเมก้าคนอื่นลิบลับ

แปลกเสียจริง...

“ฝ่าบาทเรียกตัวกระหม่อมมามีเรื่องใดจะรับสั่งหรือขอรับ”
เซเนมเลิกคิดถึงเรื่องนั้นก่อนถามขึ้น เมื่อนึกขึ้นได้ว่าอีกคนเรียกให้
ตนมาพบ

“ข้าอยากได้ปลอกคอให้เจ้าอัปลักษณ์ ไม่ต้องสนคุณภาพ”

“ปลอกคอหรือขอรับ?”

“อืม ภายในวันนี้” องค์ราชาตอบเพียงเท่านั้น

ก่อนจะโบกมือเป็นเชิงบอกให้องค์รักษ์หนุ่มออกไปได้ ดังนั้น
เซเนมจึงไม่ถามอะไรต่อ เจ้าของกายสูงทำความเคารพองค์ราชา
แล้วเดินออกมาจากห้องทรงงานของอีกฝ่ายในทันที

หลังประตู่ใหญ่ปิดลง องค์รักษ์หนุ่มยกมือขึ้นเกาท้ายทอย
ตัวเองไปพลางครุ่นคิดไปพลางอย่างไม่เข้าใจแม้แต่น้อย

เซเนมไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดฝ่าบาทถึงต้องการปลอกคอให้เจ้าอัปลักษณ์ นั่นเพราะปกติแล้วโอเมก้าที่สวมปลอกคอกมักเป็นโอเมก้าที่ตรงตามและเป็นที่หมายปองของผู้คนจำนวนมาก เนื่องจากปลอกคอกมีเพื่อป้องกันการโดนผูกพันธะที่ไม่ได้ตั้งใจ อีกทั้งปกติแล้วฝ่าบาทของเขาไม่เคยรู้สึกต้องการกัสดอกผูกพันธะกับโอเมก้า ไม่ว่าคนผู้นั้นจะตรงตามและช่วยวนมากเพียงใดก็ตาม นั่นเพราะฝ่าบาทจุมพิตตายกับกลืนฟีโรโมนพวกนั้นมาตั้งแต่กำเนิด ผิดกับประสาทสัมผัสของจุมพิตในการรับกลืนอื่น ๆ

ซึ่งเมื่อนานมาแล้วฝ่าบาทเคยให้เหตุผลกับเขาว่า ที่พระองค์ไม่ได้กลืนฟีโรโมนของโอเมก้า คงเป็นเพราะโอเมก้าเหล่านั้นไม่มีผู้ใดตรงตามพอที่จะเข้ายวนพระองค์ด้วยกลืนได้

และทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน...

เหตุใดฝ่าบาทจึงได้กลืนของเจ้าอัปลักษณ์ อีกทั้งยังต้องการปลอกคอให้อีกฝ่ายกัน

“ช่างเถอะ รีบไปหาก่อนจะไม่ทันดีกว่า”

...

ก็อก...ก็อก...ก็อก...

“ท่านองครักษ์” เร็นเอ่ยทักเมื่อพบว่าคนที่มาเคาะห้องพักคือใคร ก่อนจะค้อมหัวแสดงความเคารพในทันที

หลังจากที่ได้องครักษ์หนุ่มพามาส่งที่ห้อง เขาก็อาบน้ำทำความสะอาดร่างกาย แต่จากตอนแรกที่ตั้งใจจะไปโรงครัวเพื่อกินข้าวกลับกลายเป็นว่าเขาดันเผลอหลับไปเพราะรู้สึกอ่อนเพลีย พึงจะมาตื่นเพราะถูกเสียงเคาะประตูของอีกฝ่ายปลุกเข้านี้เอง

“ฝ่าบาทมีรับสั่งให้นำมาให้เจ้า และกำชับว่าเมื่ออยู่กับ
พระองค์ห้ามเจ้าถอดมันเด็ดขาด” เซเนมบอกพร้อมยื่นปลอกคอผ้า
สีดำในมือให้คนตรงหน้า

หลังจากที่ได้รับคำสั่งจากฝ่าบาท เขาก็ต้องวิ่ง่วนออกตามหา
ปลอกคอในเวลาที่ยื่นแล้ว และแน่นอนว่าร้านค้าปิดไปหลาย
ร้านจนแทบไม่เหลือ แต่ก็ยังถือว่าเขาโชคดีที่ไปเจอร้านหนึ่งเข้าเลย
ได้ปลอกคอผ้าสีดำธรรมดาราคาไม่แพงเส้นนี้มาได้อย่างทันท่วงที
พอนำไปให้ฝ่าบาท พระองค์ก็มีรับสั่งให้เขาริบนำมาให้เจ้าอัปลักษณ์
โดยไม่คิดจะดูเลยว่าพระองค์ถูกใจหรือไม่

เหมือนเพียงให้ซื้อส่ง ๆ ไปเท่านั้น

“ขออภัยที่ทำให้ท่านลำบากอีกแล้วนะขอรับ และขอบคุณ
ท่านมากจริง ๆ”

เสียงของเจ้าอัปลักษณ์เรียกให้องครักษ์หนุ่มที่นึกถึงตอนตน
วิ่งวนหาปลอกคอยู่หลุดจากภวังค์ ร่างสูงไม่พูดตอบอะไร เพียง
มองอีกฝ่ายที่รับปลอกคอไปถือเอาไว้เงียบ ๆ ดวงตาสีหม่นมอง
สิ่งของในมือตัวเองด้วยแววตาหลากหลาย จนคนมองอย่างเขาเอง
ก็ไม่ว่าอีกฝ่ายกำลังรู้สึกอย่างไร

“ข้าเพียงทำตามรับสั่งของฝ่าบาทเท่านั้น” เซเนมเอ่ย

“ขอบคุณจริง ๆ ขอรับ”

คนตรงหน้าเอ่ยขอบคุณอีกครั้งพร้อมค้อมหัวให้เป็นการแสดงความ
ขอบคุณ ก่อนจะส่งยิ้มบางมาให้เขา เซเนมไม่ได้พูดตอบอะไร
ดวงตาคมมองอีกคนเล็กน้อย จากนั้นก็หันหลังเดินออกมา

และเมื่ออีกฝ่ายเดินออกไปจนลับสายตา...

ดวงตาสีหม่นแสงจึงก้มลงมองปลอกคอในมืออีกครั้ง

“ปลดออกหรือ...” เร็นไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าตัวเขาจะต้อง
 สวมมัน เพราะโหม่ก้าอ์ปลักษณ์ไม่มีค่าพอให้อัลฟาตัดสินใจ จึงไม่
 จำเป็นแม้แต่หน่อยที่ต้องสวมมันเอาไว้เพื่อป้องกันตัวเอง
 แต่ตอนนี้กลับต้องสวมเอาไว้...

...

“ไม่มีทางที่ข้าจะกัศคออโหม่ก้าอ์ปลักษณ์เช่นนี้ได้ขาด”

ประโยคของราชาราชสีห์เมื่อตอนกลางวันวนกลับเข้ามาใน
 ความคิด ริมฝีปากสีสวยเข้มแน่นเมื่อนึกไปถึงน้ำเสียงขององค์ราชา
 ที่ทรงเอื้อนเอ่ยถ้อยคำนั้นออกมา ดวงตาสีหม่นมองปลดออกในมือ
 นิ่ง

“นั่นสินะ...”

เพราะรอยกัศคือพันธะคู่ชีวิต

ไม่มีผู้ใดต้องการมีคู่ชีวิตเป็นเขาหรือ...